ΑΣΜΑΤΙΚΗ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ομένη τῇ ΙΕ' Αὐγούστου εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ περιέχουσα τὰ Στιχηρὰ Προσόμοια, τὰ Δοξαστικά, τὰ Καθίσματα, τὰς Καταβασίας, κλπ.

ΑΠΑΝΤΑ ΜΕΛΟΠΟΙΗΘΕΝΤΑ

ὑπὸ

ΦΩΚΙΩΝΟΣ ΒΑΜΒΑ

ΝΥΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. ΚΑΛΑΡΑΚΗ
1900

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ψαλλομένη τῇ ΙΕ' Αὐγούστου εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ περιέχουσα τὰ ἑξῆς

ΗΤΟΙ

ΕΝ ΤΩι ΜΕΓΑΛΩι ΕΣΠΕΡΙΝΩι. Τὸ Κεκραγάριον, τὰ Στιχηρὰ Προσόμοια διπλᾶ, τὸ Δοξαστικὸν «Θεαρχίῳ Νεύματι» Ὀκτάηχον δίχορον, καὶ ἕτερον ὡσαύτως Ὀκτάηχον δίχορον ἔντεχνον, ψαλλομένων ὅλων τῶν ἤχων ἐπὶ τῇ αὐτῇ βάσει, χωρὶς οὐδόλως νὰ μεταβάλλῃ αὐτὴν ὁ Ἰσοκρατῶν· τὰ Ἀπόστιχα, τὸ Δοξαστικὸν τῶν Ἀποστίχων, τὸ Ἀπολυτίκιον διπλοῦν καὶ τὸ Κοντάκιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ. Τὰ Καθίσματα, τὸ προκείμενον, «Μνησθήσομαι τοῦ Ὀνόματός σου» τὸ Ἰδιόμελον μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, τὰς Καταβασίας, τὸ Μεγαλυνάριον, τὸ Ἑξαποστειλάριον, τοὺς Αἴνους, τὰ στιχηρὰ προσόμοια, τὸ Δοξαστικὸν τῶν Αἴνων, καὶ εἰς τὸ Ἐξαιρέτως «αἱ γενεαὶ πᾶσαι» καὶ τὰ τέσσαρα Ἑξαποστειλάρια.

ΑΠΑΝΤΑ ΜΕΛΟΠΟΙΗΘΕΝΤΑ

ὑπὸ

ΦΩΚΙΩΝΟΣ ΒΑΜΒΑ

ΝΥΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. ΚΑΛΑΡΑΚΗ
1900

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐκδίδοντες σήμερον πλήρη τὴν ἀνὰ χεῖρας Ἀσματικὴν Ἀκολουθίαν, «τῆς **Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου**» δικαιούμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι προσφέρομεν τοῖς ἐρασταῖς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, οὐχὶ *ἀνατύπωσιν ξένων μουσικῶν μαθημάτων πρὸς κερδοσκοπίαν*, ἀλλ' ἔργον ἡμέτερον πλῆρες καὶ εὐμέθοδον, καὶ ὑπέρτερον πάντων τῶν ἄχρι τοῦδε ἐκδοθέντων, καθὸ ἐντέχνως καὶ κατὰ λόγον μελοποιηθέν, καὶ διὰ νέων ὅλως συντεθὲν γραμμῶν καὶ θέσεων, ἀκριβῶς καὶ καλῶς τὰς ἐννοίας καὶ τὴν δύναμιν ἑκάστης λέξεως ἐκφραζουσῶν, τοῦθ' ὅπερ ἀδυνατεῖ οἱαδήποτε ἄλλη μουσικὴ νὰ κατορθώσῃ, καὶ δὴ ἡ πτωχὴ καὶ ἄχρους καὶ ἄμουσος *Τετραφωνία*, ὅτι δὲ ἀλήθειαν ἐν Κυρίῳ λέγομεν περὶ τοῦ ἡμετέρου ἔργου, καὶ οὐχ ὑπερφρονοῦμεν παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς μουσικούς, καὶ τοὺς περὶ τὴν μουσικὴν ἀσχολουμένους, ἵνα παραβάλλωσιν αὐτό, πρὸς ἅπαντα τὰ προεκδοθέντα, τοῦτο δὲ λέγομεν, οὐχὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῶν, περιαυτολογοῦντες καὶ αὐτοεπαινούμενοι, ἀλλὰ *πρὸς ἔπαινον τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν μουσικῆς*, ἥτις ὑπὸ τῶν προγόνων ἡμῶν κληροδοτηθεῖσα, γραφομένη δὲ καὶ κατ' ἔννοιαν ὡς δεῖ, καὶ μετὰ σοβαροῦ ἅμα δὲ καὶ μεγαλοπρεποῦς ὕφους ἀπαγγελλομένη, εἶναι ἀπαράμιλλος, καὶ οὐδεμία ἄλλη, οὔτε Φραγκική, οὔτε Τουρκική, οὔτε Ἀραβική, οὔτε Ἀρμενική, δύναται πρὸς ταύτην νὰ παραβληθῇ, εἶναι δὲ καὶ ἡ μόνη κατάλληλος πρὸς ἐξύμνησιν τοῦ Ὑπερτάτου Ὄντος, τοῦ *Εὐλογητοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἡμῶν*.

Ἐξ ὅλου τοῦ ἡμετέρου ἀνεκδότου μουσικοῦ συστήματος, ὅπερ πλῆρες ἀπὸ πολλοῦ ἔχομεν μελοποιήσει, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκ δώδεκα μεγάλων καὶ ὀγκωδῶν τόμων σύγκειται, ἔχομεν ἄχρι τοῦδε δημοσιεύσει, καὶ εἰσέτι ἐξακολουθοῦμεν δημοσιεύοντες, εἰς μὲν τὸ ἀπὸ ἑπταετίας ὑπὸ τοῦ προλύτου τῆς Θεολογίας κυρίου Γεωργίου Σπ, Μακρῇ ἐνταῦθα δὶς τοῦ μηνὸς ἐκδιδόμενον ἔγκριτον περιοδικὸν «Χριστιανικὴ Ἀλήθεια» πλεῖστα ὅσα ἡμέτερα μουσουργήματα, ἅτινα ἐτύχον τῆς ἀρεσκείας πάντων τῶν συνδρομητῶν τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ, εἰς δὲ τὴν ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ κυρίου Ν. Μιχαλοπούλου ἐσχάτως ἐκδοθεῖσαν Νέαν Τρίτομον μουσικὴν Κυψέλην, ἐδημοσιεύσαμεν μετὰ προλεγομένων, καὶ εἰς τοὺς τρεῖς τόμους ἐν Παραρτήματι, διάφορα ἡμέτερα μουσικὰ ἔργα, ὁλόκληρον τόμον ὀγκώδη ἀπαρτίζοντα, προσέτι ἰδιαιτέρως τὰ Ἕνδεκα Ἑωθινὰ (42 ἐν ὅλῳ ἐξ ὧν 13 μόνον ἐδημοσιεύθησαν καὶ ἐν τῇ «Χριστιανικῇ Ἀληθείᾳ») καὶ τὰ Εὐλογητάρια· ἐν ἰδιαιτέρῳ δὲ τεύχει διάφορα ἄλλα, ὡς καὶ ἕτερον μουσικὸν πόνημα ὑπὸ τὸν τίτλον «**Θεοτοκία εἴκοσι**», καὶ ἰσχάτως πάλιν τὸ «*Μουσικὸν Ἐκλόγιον*» περιέ-

χον πολλὰ καὶ διάφορα κατ' ἐκλογὴν ἡμέτερα μουσουργήματα, παρεκτὸς τούτων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐκδοθέντα, ἤδη δὲ καὶ τὴν ἀνὰ χεῖρας Ἀσματικὴν ἀκολουθίαν τῆς **Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου**· πάντες λοιπὸν οἱ τῶν ἡμετέρων ἔργων ἐρασταί, καὶ οἱ ἐκ διαφόρων μερῶν καθ' ἑκάστην ζητοῦντες αὐτὰ ἵνα ψάλλωσιν ἐπ' ἐκκλησίας, ἔχουσιν ἤδη ἱκανὰ πρὸς χρῆσιν αὐτῶν, ὡς καὶ πρὸς μελέτην καὶ ἄσκησιν.

Ἅπαντα σχεδὸν τὰ ἡμέτερα μουσικὰ ἔργα, ὡς καὶ τὰ ἀνὰ χεῖρας, ἔχομεν μελοποιήσει εἰς τριπλᾶ καὶ τετραπλᾶ, ἔνια δὲ τούτων καὶ εἰς Ἑξαπλὰ καὶ ἑπταπλὰ κατὰ διαφόρους τρόπους, καὶ οὐδόλως πρὸς ἄλληλα ἔχοντα ὁμοιότητα, τοῦτο δὲ ἐπράξαμεν πολλοὺς καταβαλόντες κόπους, ἵνα τὸ ἐφ' ἡμῖν ἐλάχιστόν τι προσθέσωμεν εἰς τὴν παρ' ἡμῖν μουσικὴν φιλολογίαν, καὶ ἵνα πᾶς μουσικὸς εὑρίσκῃ τὸ τῆς ἀρεσκείας αὐτοῦ μάθημα· ποῦ εἰσὶν οἱ ὀπαδοὶ καὶ οἱ θιασῶται τῆς ἀμούσου τετραφώνου; προσελθέτωσαν καὶ ἀγαγέτωσαν τὰ ἑαυτῶν μουσουργήματα, ποιησάτωσαν καὶ οὗτοι, εἴ ἐστιν αὐτοῖς δύναμις οὐχὶ ὁλόκληρον καὶ αὐτοτελὲς μουσικὸν σύστημα (ὅπερ ἀδύνατον) ἀλλ' ἓν μόνον ἰδιόμελον ἢ δοξαστικόν, καὶ ψαλάτωσαν αὐτὸ διὰ τῆς λεγομένης Τετραφώνου, οὐ μόνον τὴν σύνταξιν τοῦ κειμένου τηροῦντες, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔννοιαν ἑκάστης λέξεως ἐκφράζοντες, προσελθέτωσαν λέγομεν, καὶ δειξάτωσαν τὰ ἑαυτῶν ποιήματα, καὶ ἐὰν εὑρεθῶσι κρείττονα τῶν ἡμετέρων ἔργων καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ἡμεῖς ἑτοίμως ἔχομεν νὰ ὁμολογήσωμεν τὴν ἧττάν ἡμῶν παραχωροῦντες αὐτοῖς *τὰ νικητήρια*, ἀλλ' οὐ δυνήσονται, μάτην δὲ μοχθήσουσι, ὅτι πτωχὴ λίαν, καὶ πάντη ἀνάρμοστος διὰ τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν τυγχάνει, ἡ ἄχρους καὶ ἄμουσος Τετράφωνος, ἧς τὴν πτωχείαν καὶ ἔνδειαν διὰ τῆς *πολυφωνίας καὶ τῶν κροτοθορύβων, καὶ τῶν ξελαρυγγισμάτων, καὶ τῶν θεατρικῶν σχημάτων καὶ κινημάτων ζητοῦσι νὰ καλύψωσιν.*

Τοιαύτη διὰ βραχέων ἡ ἡμετέρα Ἐθνικὴ Ἐκκλησιαστικὴ μουσική. ἡ ἱερὰ αὕτη πατρικὴ κληρονομία, τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν τοῦτο κειμήλιον, *οὐ ἄνευ ἀδύνατον νὰ τελεσθῇ λειτουργία*, ἀλλ' ἐπέπρωτο σήμερον, τὸ ἱερὸν τοῦτο κληροδότημα καὶ κειμήλιον, νὰ περιφρονήσωσιν οἱ ἐκφραγκισθέντες ἡμέτεροι, νὰ τραπῶσι δὲ εἰς τὴν πολύκροτον καὶ κροτοθόρυβον καὶ πολυηχῆ *φραγκοθεατρικὴν μουσικήν*, ἥτις ἀπόβλητος καὶ πάντη ἀνάρμοστος κρίνεται ἐν ταῖς πνευματικαῖς πρὸς Θεὸν ἐντεύξεσί τε καὶ ἱκεσίαις, διὸ καὶ μάλα δικαίως πάντες οἱ Θεοφόροι Πατέρες *ἀφορισμῷ καθυποβάλλουσι*, τοὺς τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας, ὁ δὲ χρυσοῦς τὴν γλῶτταν Ἰωάννης ὁ πάνυ, λάβρος καὶ οὗτος κατὰ τῶν τοιούτων ἐπιτίθεται λέγων, «ἄθλιοι καὶ ταλαίπωροι, σεῖς τὰ μίμων καὶ ὀρχηστῶν. ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ παρεισάγετε ; ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς θεάτροις ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων *τὸν νοῦν ἐσκο-*

»τίσθητε, καὶ διὰ τοῦτο τὰ ἐκεῖσε πραττόμενα τοῖς τῆς Ἐκκλησίας κατοίκετε »τόποις ; οὐκ ἔστιν ἡ Ἐκκλησία *θέατρον* κιθαρωδῶν καὶ ὀργηστῶν καὶ τραγωδῶν »κτλ.» ἃς μὴ ὑπολάβωσι δὲ οἱ φραγκίζοντες ἡμέτεροι, ὅτι οἱ ἀφορισμοὶ τῆς Ἐκκλησίας. καὶ οἱ ἔλεγχοι καὶ τὰ ἐπιτίμια τῶν μεγάλων καὶ Θεοφόρων Πατέρων Βασιλείων καὶ Χρυσοστόμων καὶ τλπ. εἰσὶ μορμολύκια καὶ λόγοικενοί, καὶ ἁπλῶς φόβητρα καὶ ἀπειλαί. διότι οὐ μόνον ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα, *καὶ μάλιστα σήμερον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν,* (1) εἴδομεν τινὰς ἐκ τῶν εἰσαγαγόντων τὴν φραγκεθεατρικὴν μουσικὴν εἰς τοὺς ἡμετέρους ναούς, οἵτινες ἄλυτοι καὶ ἀλέραιοι καθὼς ἐξ ἀρχῆς ἐτάφησαν, οὕτω καὶ ἐξῆλθον, διότι ἀνοιχθέντων τῶν μνημάτων αὐτῶν, μετὰ τριετίαν καὶ πενταετίαν ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτῶν, εὑρέθησαν *ἄλυτοι καὶ τυμπανιαῖοι,* μαῦροι δὲ καὶ δυσειδεῖς, ἀπαιτίαν ἔχοντες τὴν μορφήν, καὶ ἀκεραίαν τὴν κόμην καὶ τοὺς μύστακας μετὰ τοῦ πώγωνος διατηροῦντες, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλο μέρος καὶ στρῶμα τῆς γῆς ἐκ νέου ταφέντες, πάλιν μετὰ καιρὸν ἐκταφέντες, εὑρέθησαν *ἄλυτοι καὶ τυμπανιαῖοι,* ὥστε οὔτε τὰ στρώματα οὔτε τὰ *παπλώματα* τῆς γῆς ἠδυνήθησαν νὰ τοὺς διαλύσωσιν εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθησαν, σωφρονήσατε λοιπὸν καὶ μετανοήσατε γέροντες καὶ νέοι, οἱ τὰ τοιαῦτα ἀδεῶς πράττοντες, καὶ τοὺς λόγους τῶν Θεοφόρων Πατέρων περιφρονοῦντες, καὶ εἰς οὐδὲν λογιζόμενοι, «σκληρὸν γὰρ ἡμῖν πρὸς κέντρα λακτίζειν, καὶ ἐν οὐ παικτοῖς παίζειν.»

Ἐν Πειραιεῖ, α'. Ἰανουαρίου 1900.

Φωκίων Βάμβας

Ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας παρὰ πολλῶν καὶ διαφόρων πρωτοψαλτῶν Κ)πόλεως καὶ Σμύρνης, καὶ λοιπῶν περιωνύμων καὶ διασήμων ἱεροψαλτῶν καὶ μουσικοδιδασκάλων, ἐλάβομεν. καταχωρίζομεν ἐνταῦθα, μόνον τὴν τοῦ ἐπιστήμονος καὶ ἐξόχου παθολόγου ἰατροῦ καὶ μουσικοῦ ἡδυμελιῳδόγγου κυρίου Θεοχάρους Χ. Γεργιάννη, παραλείποντες τὰς τῶν ἄλλων, δι' ἔλλειψιν χώρου. Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή αὐτοῦ :

---

(1) Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀνακομιδῆς ἐν Ἀθήναις γενομένης τῶν λειψάνων τοῦ τοιούτου εἰς τινα Ἀθηναϊκὸν Ναὸν εἰσαγαγόντος τὴν φραγκομουσικήν, εὑρέθη ἄλυτος καὶ τυμπανιαῖος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς Σέρρας, καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐπίτροπος Ἐκκλησίας τινὸς εἰς ἣν εἰσήγαγε τὴν φραγκομουσικὴν ἐν ὥρᾳ ἀκολουθίας τοῦ Ἐπιταφίου, εὑρέθη καὶ οὗτος μετὰ θάνατον ἄλυτος καὶ τυμπανιαῖος, καὶ ἀλλαχοῦ ἐξῆλθον ἄλυτοι καὶ τυμπανιαῖοι οἱ τὰ τοιαῦτα πράξαντες ὥστε τὰ ἐπιτίμια τῶν Θεοφόρων Πατέρων, οἵτινες ἀφορισμῷ καθυποβάλλουσι, τοὺς ἐν τοῖς Ἱεραῖς Ναοῖς εἰσάγοντας τὴν φραγκοθεατρομουσικὴν δὲν εἶναι μορμολύκια καὶ ἀπειλαὶ πρὸς ἐκφόβισιν, ἀλλ' ἀκριβὴς καὶ ἀληθὴς ἐκπλήρωσις τῶν λόγων τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν εἰρηκότος «ὅσα ἐὰν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ» ἔκτοτε δὲ ἡ Ἐκκλησία ἔλαβε τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Μαρτίου 1899.

Ἀξιότιμε Κύριε Φωκίων Βάμβα

Εἰς Πειραιᾶ

Ἅπαντα τὰ ἀποσταλέντα μοι μουσικὰ ὑμῶν ἔργα ἔλαβον.

Διεξελθὼν δὲ ταῦτα μετ' ἐπιστασίας, εὗρον αὐτά, οὐ μόνον κατὰ τοὺς κανόνας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς συντεθειμένα, *ἀλλὰ καὶ νέας ὅλως γραμμάς, ἤδη τὸ πρῶτον ὑφ' ὑμῶν ἀρχούντως ἐπιτυγῶς ἐν αὐτοῖς χαραχθείσας*, ἐφ' ᾧ καὶ συγχαίρω ὑμῖν ἐγκαρδίως ἐπί τε τῇ ἐμμονῇ ὑμῶν εἰς τὰ πάτρια καὶ τῷ ἀξιεπαίνῳ ζήλῳ, μεθ' οὗ ὑποστηρίζετε τὴν ὄντως ἐθνικὴν ἡμῶν Ἐκκλησιαστικὴν Μουσικήν, τὸ ἱερὸν τοῦτο κειμήλιον, τὸ διασωθὲν ἀνὰ μέσον δυσχερεστάτων διὰ τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν αἰώνων, καὶ νῦν παραγνωριζόμενον δυστυχῶς καὶ παραγκωνιζόμενον ἐξ ἀσυγγνώστου ἀδαημοσύνης ὑπό τε τῶν πολλῶν, καὶ ὑπ' ἐκείνων ἔτι, οἵτινες *ἐτάχθησαν θεματοφύλακες Ἱερῶν τῶν Πατρίων*.

Εὐχόμενος, ὅπως ἐξακολουθῆτε ἀδιαπτώτως τὸν καλὸν ἀγῶνα, ὃν ἀνελάβετε, πρὸς διάσωσιν καὶ διάδοσιν τῆς πατρίου ἡμῶν Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς, παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν ἔκφρασιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἀμερίστου ὑπολήψεώς μου.

Θ. Χ. ΓΕΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

Παρατήρησις. Ὁ ἡδύφωνος καὶ ἡδύμελπος οὗτος μουσικός, καὶ ζηλωτὴς ἔνθερμος τῶν πατρίων, τὸν ἰατρὸν ἤδη ἐπαγγελλόμενος ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ πολλοῦ ἔπαυσεν ἐν Ἐκκλησίαις ψάλλων, οὕτω δὲ ἠδίκησε τοὺς φίλους καὶ θαυμαστὰς αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους δίκην σειρῆνος καθ' ἑκάστην προσείλκυε, διὰ τῆς εὐστρόφου καὶ γλυκείας αὐτοῦ φωνῆς, καὶ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ μουσικῆς τέχνης.

Φ. Β.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἔχων ὑπ' ὄψει τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα μουσικὰ ἔργα τοῦ κ. Φωκίωνος Βάμβα, καὶ ὅσα κατὰ καιρὸν ἔγραψαν καὶ εἶπον ὑπὲρ αὐτοῦ διάφοροι ἔγκριτοι

μουσικοδιδάσκαλοι καὶ πρωτοψάλται, ἐν οἷς ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει πρωτοψάλτης Σμύρνης Νικόλαος, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Χριστόφορος, ὁ νῦν ἐπαξίως κατέχων τὴν τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ θέσιν πρωτοψάλτης Σμύρνης Μ. Μισαηλίδης, ὁ ἡδυφωνότατος μουσικὸς τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους, ὁ σημερινὸς λέγω Κουκουζέλης, Νεκτάριος Βλάχος, οἱ ἐν μακαριστοῖς πρωτοψάλται Σύρου, Γεώργιος Ἐλευθεριάδης, καὶ Π. Παπαδάκης, ὁ ἐνταῦθα ἔξοχος ἰατρὸς παθολόγος, καὶ μουσικὸς ἡδύμολπος καὶ ἡδύφωνος κ. Θεοχάρης Χ. Γεργιάννης, ὁ κ. Ἀθανάσιος Σακελλαριάδης, μουσικὸς λόγιος καὶ ποιητής, ὁ κ. Καισάριος Χ. Πολιτόπουλος πρωτοψάλτης Λαρίσσης, ὁ ἐν Λεμησσῷ τῆς Κύπρου διαπρεπὴς δημοσιογράφος καὶ ἄριστος μουσικὸς κ. Σ. Χουρμούζιος καὶ ἄλλοι ἐκ Σύρου καὶ Πατρῶν, καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν, καὶ ὅσα ἐπανειλημμένως ὑπὲρ αὐτοῦ ἔγραψαν διάφοροι δημοσιογράφοι καὶ μουσικολόγοι, καὶ ἰδίως, ὅσα αὐθόρμητος ἔγραψεν ἐσχάτως ἐν τῇ «Νέᾳ Ἐπιθεωρήσει» Κων)πόλεως ὁ κ. Γεώργιος Παπαδόπουλος πρόεδρος τοῦ αὐτόθι μουσικοῦ συλλόγου «Ὀρφέως», ἐξ ὧν ὀλίγα τινὰ ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς: «Τὴν ὑποστήρι»ξιν τῶν μουσικῶν ἔργων τοῦ κ. Φ. Βάμβα, ὡς χρησιμωτάτων παντὶ μουσικῷ »καὶ μουσικολόγῳ, συνιστῶμεν λίαν ἐκθύμως τοῖς παρ' ἡμῖν ἱεροψάλταις καθό»σον μάλιστα ὁ κ. Φ. Βάμβας μουσικὸς ὢν δοκιμώτατος, καὶ ἐκ τῶν δεξιώτατα »χειριζομένων τὸν κάλαμον, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, ἐκαλλιέργησε τὴν μουσικήν, »ὁλόκληρον σύστημα μελοποιήσας, τὰ δὲ μαθήματα αὐτοῦ διά τε τὴν πρωτοτυ»πίαν καὶ τερπνότητα ψαλλόμενα εὐχαριστοῦσι τοὺς ἀκροατάς, καὶ δι' ἐγκωμίων »στέφονται ὑπὸ τῶν παρ' ἡμῖν διακεκριμένων μουσικῶν κτλ. κτλ.» Πρὸς δὲ καὶ ὅσα ὁ κ. Γ. Σπ. Μακρῆς, προλύτης τῆς Θεολογίας καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐν Πειραιεῖ τακτικῶς ἐκδιδομένου περιοδικοῦ «Χριστιανικὴ Ἀλήθεια», ἔγραψεν, εἰσὶ δὲ τὰ ἑξῆς. «Δυο τινὰ πρὸ πάντων ἐξαίρομεν ἐν τοῖς μουσικοῖς ἔργοις τοῦ κ. Φωκίωνος »Βάμβα· πρῶτον ὅτι τὸ μέλος πανταχοῦ ἀνταποκρίνεται καταλλήλως εἰς τὴν »ἔννοιαν τοῦ ὕμνου, καὶ παριστᾶ ζῶν τὸ αἴσθημα τοῦ ὑμνογράφου, καὶ δεύτε»ρον ὅτι αἱ διάφοροι μουσικαὶ θέσεις ποικίλαι ἑκάστοτε κατὰ τὸ εἶδος, εἶναι πάντοτε σχεδὸν νέαι καὶ πρωτότυποι, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἐξέρχωνται τοῦ ἀρχαίου καὶ μεγαλοπρεποῦς ὕφους· τὰ δύο ταῦτα μεγάλα προτερήματα καθιστῶσι τὰ »ἔργα τοῦ κ. Φ. Βάμβα, ἀληθῶς ἔξοχα μουσουργήματα ἐκκλησιαστικῆς τέχνης· »Πλείονας περὶ τούτου κρίσεις θεωροῦμεν ὅλως περιττάς, διότι κατὰ τὴν δημώδη »παροιμίαν «ὅπου λαλεῖ τὸ πρᾶγμα περιττοὶ οἱ λόγοι» ἡμεῖς ἠθέλομεν θεωρεῖ εὐτύχημα, ἂν ὁ χῶρος μᾶς ἐπέτρεπε νὰ δημοσιεύωμεν πλειότερά πως τεμάχια ἐκ »τῆς δωδεκατόμου, ἀλλ' ἀτυπώτου δυστυχῶς μουσουργίας του» ὅρα Περιοδ. «Χριστιανικὴ Ἀλήθεια» φυλλαδ. γ' τοῦ 1893. Ἔτι δὲ καὶ ὅσα ἡ ἐν Ἀθήναις ἔγκριτος ἐφημερὶς «Λόγος» καὶ ὁ τῆς Νέας μουσικῆς Κυψέλης ἐκδότης Ν. Μιχαλόπουλος, καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ὧν τὰ γραφέντα παραλείπομεν ἤδη.

ἡ'.

Ταῦτα πάντα ἔχων ὑπ' ὄψει καὶ καλῶς γινώσκων κἀγώ, ὁ ἐλάχιστος ἐν μουσικοῖς, προτίθεμαι ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, εἰ Θεὸς κελεύει, νὰ προβῶ εἰς τὴν διὰ τοῦ τύπου ἔκδοσιν ἁπάσης τῆς ἀνεκδότου καὶ Δωδεκατόμου Νέας μουσικῆς βιβλιοθήκης τοῦ εἰρημένου κ. Φωκίωνος Βάμβα, εἰς τοῦτο δέ, θείᾳ συνάρσει θὰ προβῶ, ἵνα μάθωσιν οἱ ἡμέτεροι, ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησιαστικὴ μουσική, ἐντέχνως καὶ ἐπιστημονικῶς γραφομένη καὶ ψαλλομένη εἶναι ἀπαράμιλλος, τοῦθ' ὅπερ, οὐ μόνον ὁ Πρύτανις τῆς ἐν Παρισίοις μουσικῆς Ἀκαδημίας καὶ ἔξοχος μουσικὸς Γάλλος Ducoudray ὡμολόγησε πολλὰ ὑπὲρ αὐτῆς γράψας ἐγκώμια, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι Εὐρωπαῖοι, οἷον ὁ Villoteau, ὁ Henri Lavoix, ὁ Westfal κλπ. εἶναι δὲ λυπηρόν, οἱ μὲν ξένοι νὰ ἐξαίρωσι καὶ ἐγκωμιάζωσι τὴν ἡμετέραν μουσικήν, τόμους ὁλοκλήρους ὑπὲρ αὐτῆς συγγράφοντες, ἡμεῖς δὲ νὰ παρορῶμεν καὶ περιφρονῶμεν αὐτήν, ἀμαθείας ἕνεκα καὶ πωρώσεως, μὴ εἰδότες ὅτι ἀποβάλλοντες ὁσημέραι ἀνεπαισθήτως τὰ ἐθνικὰ καὶ τὰ πάτρια, οὐ μόνον διαφθορὰν ψυχῆς, καὶ ἐθνικὸν ἐκφυλισμὸν ἐπιδεικνύομεν, ἀλλὰ καὶ πρὸς πολιτικὴν καὶ ἐθνικὴν παρακμὴν γοργῷ τῷ ποδὶ βαίνομεν, ἀγνοοῦντες οἱ ταλαίπωροι, ὅτι *μόνον διὰ τῆς εἰς τὰ πάτρια ἐμμονῆς, καὶ διὰ τῆς τηρήσεως τῶν πατρίων ἠθῶν τε καὶ ἐθίμων, καὶ ὁ ἐθνικὸς χαρακτὴρ μορφοῦται, καὶ τὸ ἔθνος ἡμῶν σώζεται· ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ταύτην* αἱ κωφαὶ ἀσπίδες οὐκ ἀκούουσιν, ἄχρις οὗ πάντες ἐκφυλισθῶμεν ὑποδουλωθῶμεν καὶ ἐντελῶς καταστραφῶμεν.

Ἀθήνησι 10 Ἰανουαρίου 1900.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ν. ΧΑΝΙΩΤΗΣ

ΑΞΙΩΜΑ

«Μουσικὴ μὴ τηροῦσα τὴν σύνταξιν τοῦ κειμένου, μηδὲ τὴν ἔννοιαν ἑκάστης λέξεως ἐκφράζουσα, οὐκ ἔστι παρ' ἐμοὶ κριτῇ μουσική, ἀλλὰ φωναὶ μόνον νοημάτων κεναί, κόρον καὶ ἀηδίαν τῷ ἀκούοντι ἐμποιοῦσαι.

Φ. Β.

ΕΝ ΤΩι ΜΕΓΑΛΩι ΕΣΠΕΡΙΝΩι ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ

Ἦχος ᾱ Πα

Νε ε ε ϥ Κυ ρι ε Ε χε ε χρα α α ξα προ

ος σε ε ϥ ει σα α χου κ κ σο ο ο ον μκ ϥ ει σα

α χου κ κ σο ον μου Κυ υ υ υ ρι ι ι ε ϥ

Κυ ρι ε Ε χε ε ε χρα α ξα προ ος σε ε ε ε ϥϥ ει

σα χου σο ο ο ο ον μου ου προ ο σχες τη φω νη η

η η τη η ης δε η η σε ω ω ω ω ως μου εν

τω χε χρα γε ε ναι αι με ε προ ος Σε ε ε ε ε ϥϥ

ει σα α α χου σο ο ον μκ κ κ Κυ υ ρι ι ι ε ϥ

Κα τευ θυν θη η η η η η τω η προ ο ο ο σε ευ

χη η η μου ϥ ως θυ μι ι ι ι α α μα α ε

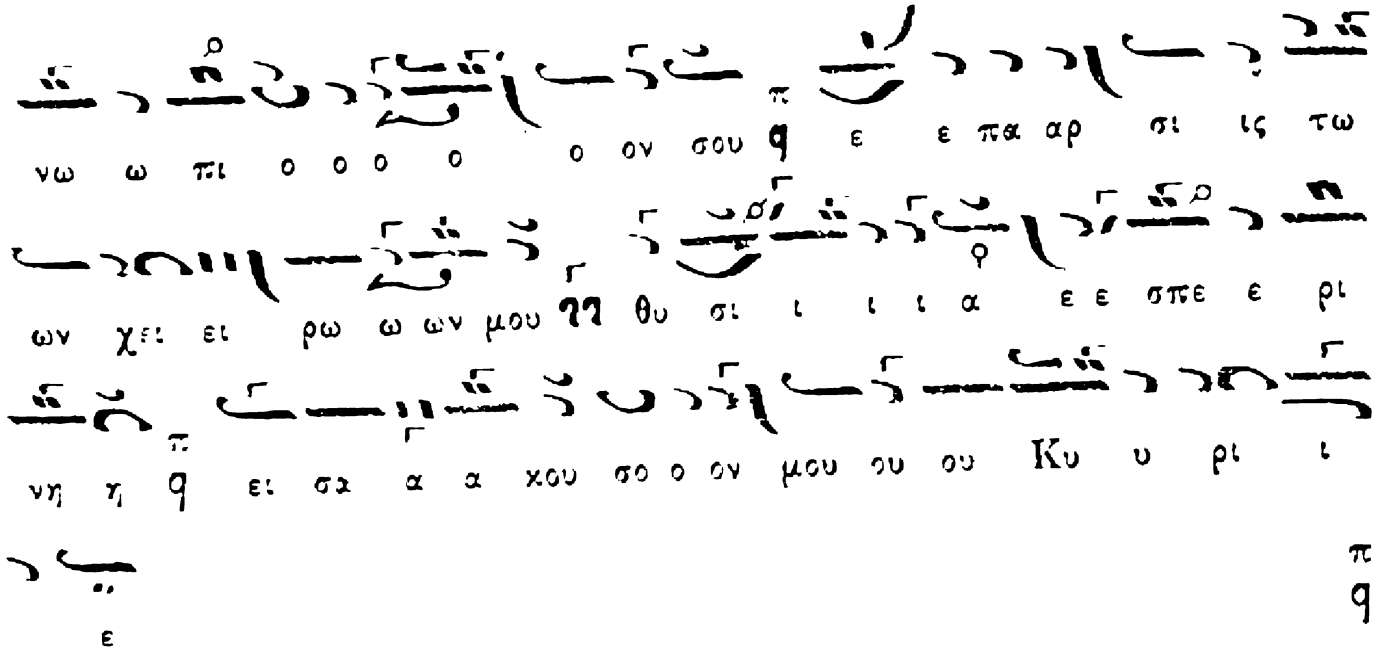

Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος ᾱ Πα.

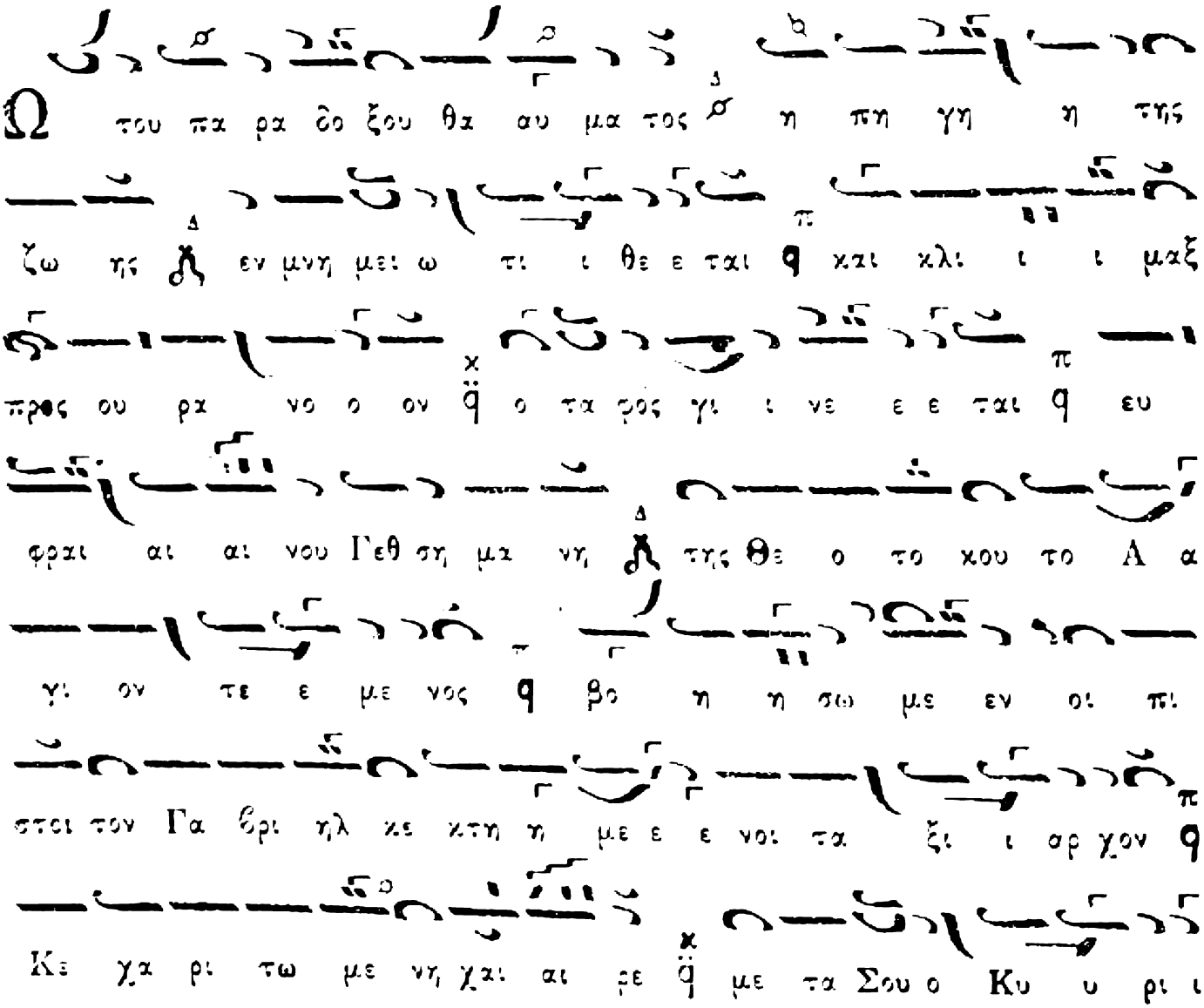

ος ϥ ο πα ρε ε ε χων τω κο ο σμω δι α σου το

με γα ε ε λε ε ε ος

Βα βαι αι αι αι αι αι των σω ων μυ στη ρι ων Α

γνη η ϥ του Υ ψι στω θρο ο ο νος α νε δει χθης

Δε ε σποι να ϥ χαι γη η η η θεν προς ου ρα νο ο

ον ϥ με τε στης ση η με ε ε ρον ϥ η δο ξα σου ευ πρε

πης θε ο φεγ γε σιν εκ λα α αμ που σα χα α ρι στι ϥ

Παρ θε ε ε ε ε ε νοι συν τη Μη τρι ι του

Βα σι λε ε ως προς υ υ ψος ε παρ θη τε ϥ Κε χα

ρι τω με νη Χαι αι ρε ε ε ε ε ϥ με τα Σου ο

Κυ υ ρι ος ϥ ο πα ρε ε ε ε χων τω κο σμω δι α

σου ου το με γα ε ε λε ε ε ος

Τη ν ση ν δο ξα α ζου σι κοι μη η σι ν ε ξου σι

ι αι αι θρο ο ο νοι αρ χαι αι αι αι Κυ ρι ο ο τη τες

Δυ να α α α μεις και Χε ρου βιμ και τα φρι κτα α Σε ε

ρα φι ιμ α γαλ λον ται γη γε νεις ε πι τη θει α

Σου δο ο ο ξη κο σμȣ ȣ με νοι προς πι πτου ȣ ȣ σι

Βα σι λεις συν Αρ χαγ γε λοις Αγ γε ε ε λοις και με ελ

που σι Κε χα ρι τω με νη χαι αι αι ρε ε ε με τα

Σου ο Κυ υ ρι ι ος ο πα ρε ε χων τω κο ο σμω

δι α Σου το με γα ε ε λε ε ε ος

Ἕτερα τοῦ αὐτοῦ.

Ἦχος ὁ αὐτὸς Δι.

Ω του πα ρα δο ξου θαυ μα τος η πη γη της Ζω ης εν

μνη μει ω τι ι θε ται και κλι ι μαξ προς ου ρα νον ο τα

φος γι ι νε ε ε ε ε ται ευ φραι νȣ Γεθ ση μα νη

της Θε ο το κου το α α γι ον τε ε με νος βο η

σω μεν οι πι στοι τον Γα βρι ηλ κε κτη με ε ε νοι τα

ξι ι αρ χον q Κε χα ρι τω με νη χαι αι αι ρε ε

με τα Σου ου ο Κυ ρι ος q ο πα ρε χων τω κο σμω

δι α σου ου το με γα ε ε λε ε ε ε ε ος q

Βα βαι αι αι αι αι αι αι αι αι των σω ων μυ στη ρι

ων Α γνη q του Υ ψι στου θρο νο ο ος α νε δει χθης

Δε ε σποι να q και γη θεν προς ου ρα νον με τε ε στης

ση η με ε ε ρον q η δο ο ξα σου ε ευ πρε πης

θε ο φεγ γε σιν εκ λα α α αμ που σα χα ρι σι q Παρ

θε ε νοι συν τη Μη τρι ι του Βα σι λε ε ε ως προς

υ υ ψος ε πα αρ θη τε q Κε χα ρι τω με νη χαι αι

αι ρε ε με τα Σου ου ο Κυ υ ρι ος q ο πα ρε

ε χων τω κο σμω δι α Σου το με γα ε ε λε ε ε ος q

Δι.

Τη ην Σην δο ξα α ζου σι χοι μη η σιν ε ξου σι ι αι

Θρο ο ο νοι ϩϩ αρ χαι αι Κυ ρι ο ο τη τες ϥ Δυ

να α μεις χαι Χε ρου βιμ χαι τα φρι χτα α Σε ρα α

φι ιμ α γα αλ λον ται γη γε νεις ε πι τη θει

α σου δο ο ο ξη χο σμω με νοι ϥ προ ος πι ι πτου σι

Βα σι λεις συν Αρ χαγ γε λοις Αγ γε ε λοις χαι μελ που

σι ϥ Κε χα ρι τω με νη Χαι ρε ε με τα Σου ο Κυ υ

ρι ος ϥ ο πα ρε ε χων τω χο σμω δι α σου ου το με

γα ε ε ε λε ε ε ε ε ος

π
ϥ

(Λέγεται καὶ οὕτω)

ϥ Ω του πα ρα δο ξου θα α αυ μα α τος ϩϩ η πη γη

η της ζω η ης

κτλ.

Δόξα καὶ νῦν. Ὀκτάηχον δίχορον (1)

Ἦχος q̈ Πα.

Νε ε ε q Δο ξα Πα τρι ι και αι αι Υι ω ω και α

Α α γι ι ω Πνε ε ε ευ μα α α τι q

Και νυν και α ει ει και εις τους αι ω νας των αι ω ω νω

ων α α α μην q

Θε αρ χι ω νε ε ε ευ μα α α τι q πα αν το θε εν

οι θε ο φο ο ο ο ο ροι Α πο στο ο ο λοι q υ πο

νε ε φω ω ων q̈ με ταρ σι ι ι ι ω ως αι αι ρο

ο ο ο ο με ε νοι

Ἦχος λ q̈ Πα.

Κα τα λα βο ο ο ον τες q̈ το πα να χρα α αν

---

(1) Εἰς ἕκαστον τμῆμα τοῦ παρόντος Δοξαστικοῦ, τὸ τέλος τοῦ δεξιοῦ χοροῦ γίνεται τοῦ ἀριστεροῦ βάσις, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἄρχεται, καὶ τὸ τέλος πάλιν τοῦ ἀριστεροῦ χρησιμεύει ὡς ἀρχὴ τοῦ δεξιοῦ, καὶ οὕτω καθεξῆς· ἐκ τοῦ ἁρμονικοῦ δὲ τούτου συμπλέγματος, ἀποτελεῖται ἓν ὅλον τέρπον καὶ καθηδύνον τὸν ἀκροατήν, ἀποκρουομένης οὕτω πάσης χασμῳδίας καὶ παραφωνίας.

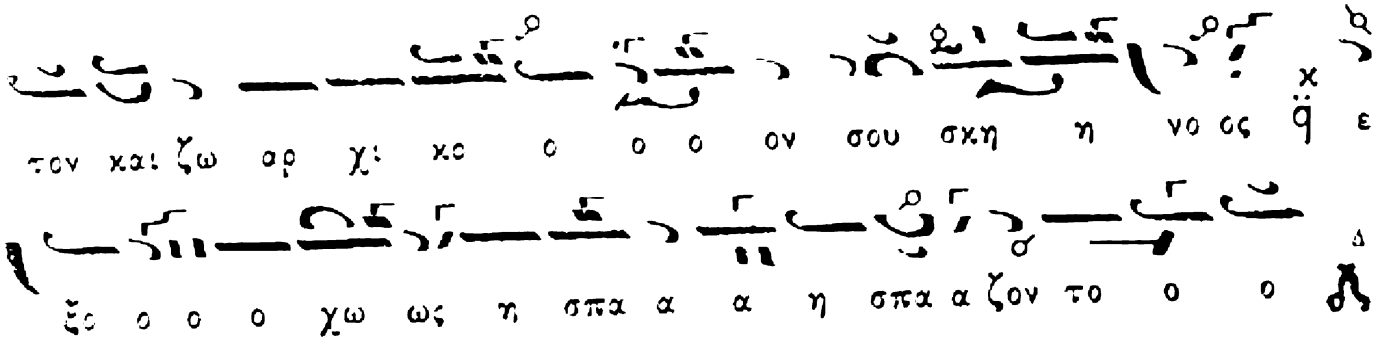

Ἦχος Δι

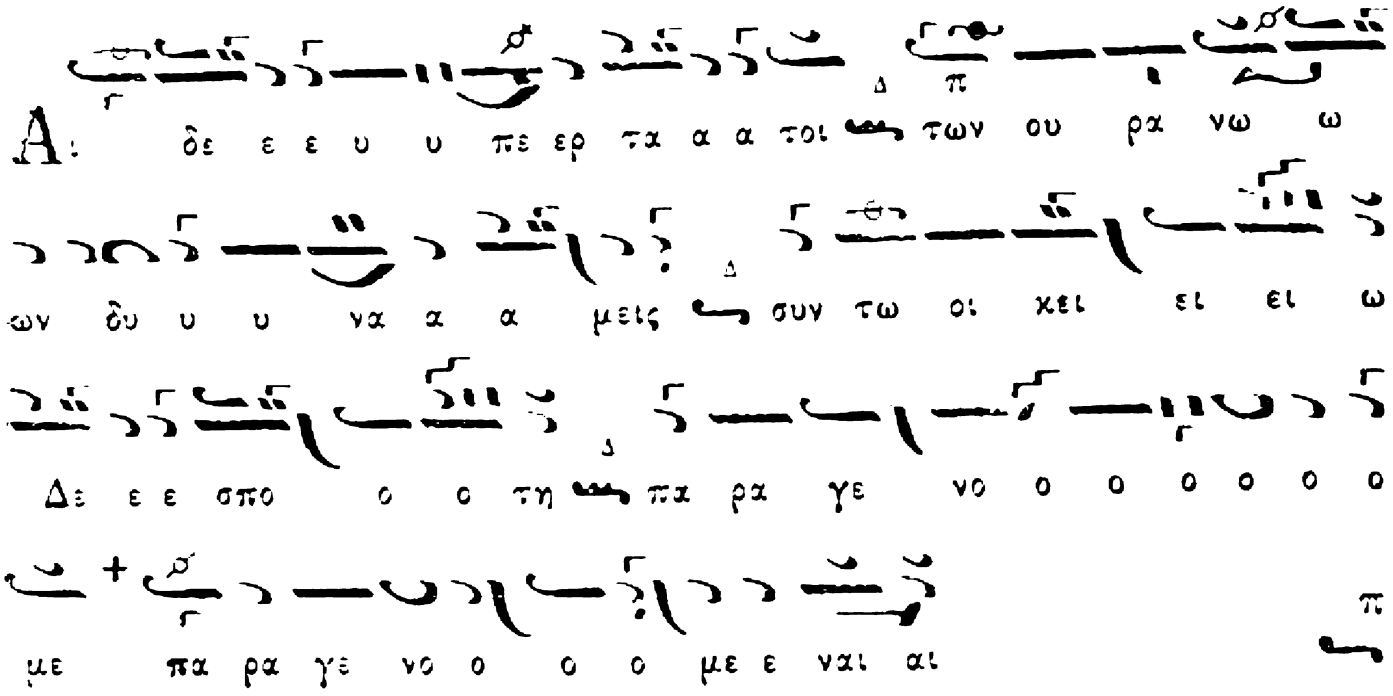

Ἦχος Πα.

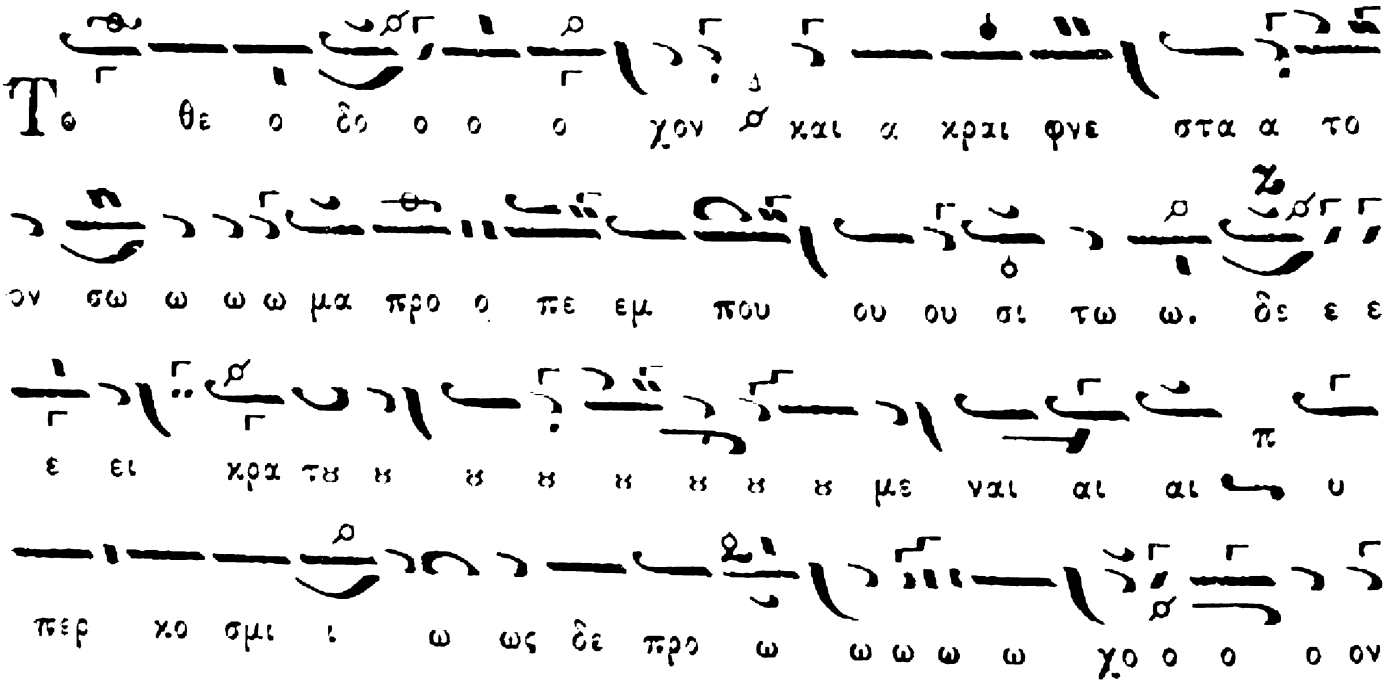

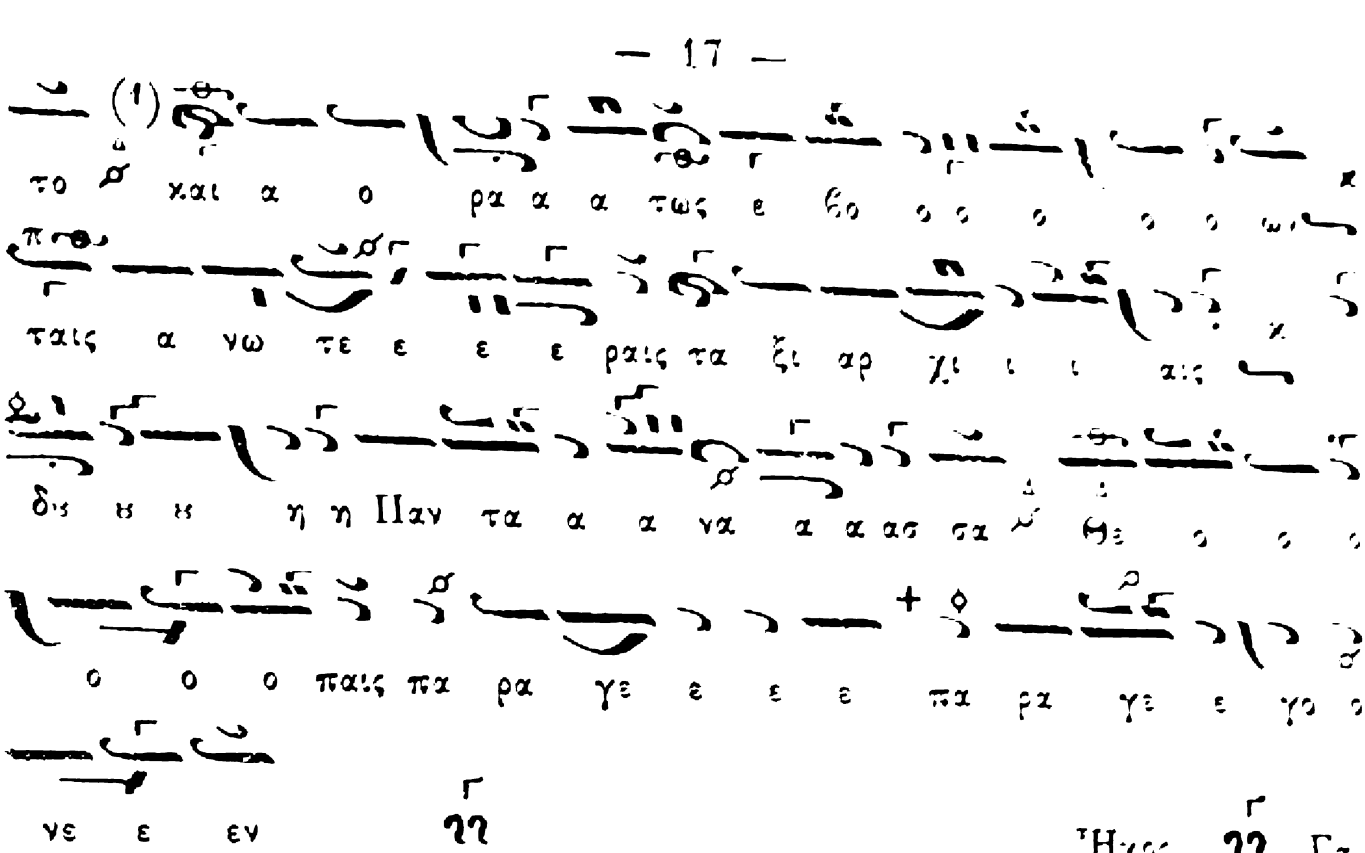

(Λέγεται καὶ οὕτω)

(1)

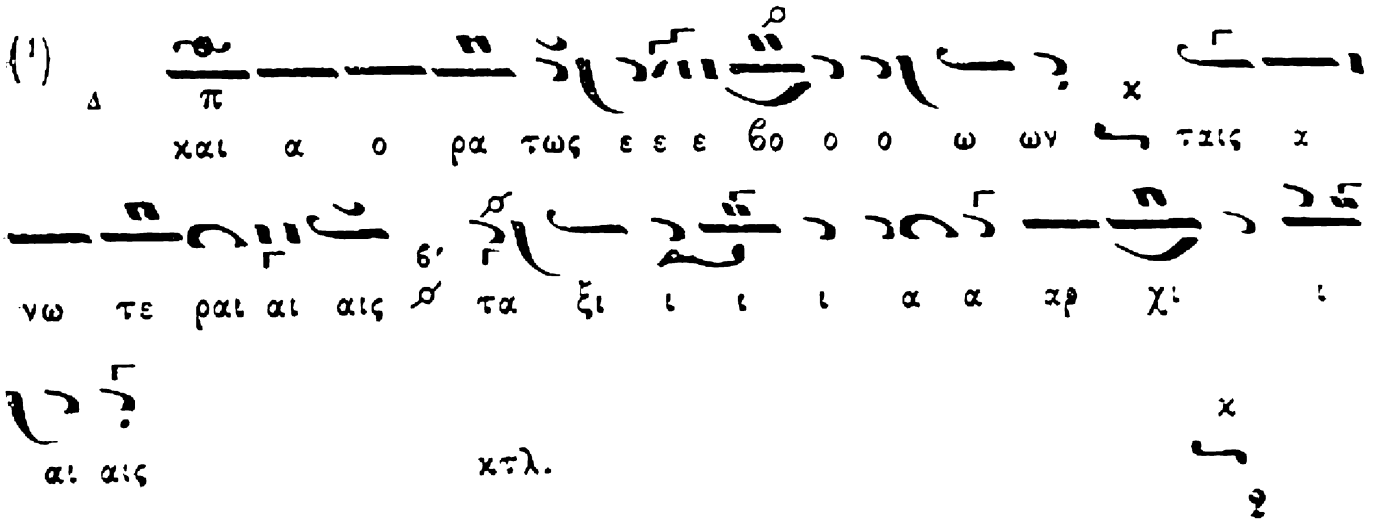

κτλ.

Ἦχος Γα.

Δι α ταυ τη ης γαρ η παγ γε νη η ης τω ων βρο ο

των σω τη ρι ι α γε ε γο ο νε εν η η η

η η η α τε νι ι ζειν ουκ ι σχυ ο ο με εν

χαι τα α α αυ τη α ξι ον γε ε ε ρας α πο

νε ε ε ε μει ει ειν α δυ υ υ να α δυ υ υ να α

το ο ον (1)

Ἦχος δ'.

Ταυ της γαρ το υ πε ερ βα α αλ λο ον υ περ ε ε ε

ε χει πα α σα αν ε ε ε ε εν νοι οι πα σαν ε

εν νοι οι αν

Ἦχος Νη.

Δι ο ο ο ο ο ο ο Α α χρα αν τε Θε ε

ο ο ο το ο ο κε ε α ει συν ζω η ρο ο ο ρω

(1) Ἀντὶ τοῦ ἀνωτέρω «Διὰ ταύτης γὰρ ἡ παγγενής» ψάλλε εἰ βούλει τὰ ἐν σελίδι (19—20) εἰς ἦχον βαρὺν ἑπτάφωνον. Ἐκ τοῦ «Τὴν τοῦ ἀεννάου».

βα α σι ι λει και το ο κω ω ζω ω ω σα πρε ε

ε σβε ε ευ ε πρε ε σβε ευ ε δι η η νε ε κω ω

ω ω ως πε ρι φρου ρη η η η σαι αι αι αι και αι σω

ω ω ω σαι α πο πα ση ης προ ο ο σβο ο ο ο λης ε

ναν τι ι ι ι ι ι α ας την νε ο λαι αι αι αι αι

αι αι α α α αν σου την γαρ ση ην προ στα σι ι ι ι αν

κε κτη η η η με ε ε ε ε θα α α α α α α α

Ἦχος q̈ καὶ αὖθις ὁ δεξιὸς χορὸς q

Εις τους αι ω ω ω ω νας α γλα ο φα νω ω ω ω

ως μα α κα ρι ι ι ι ζο ο ον τε ε ε ε ες q

(Λέγεται καὶ οὕτω)

q̈ την του α εν να α α α α α ου φω το ο ο ο ο ος

Μη η τε ε ε ε ε ε ε ρα α

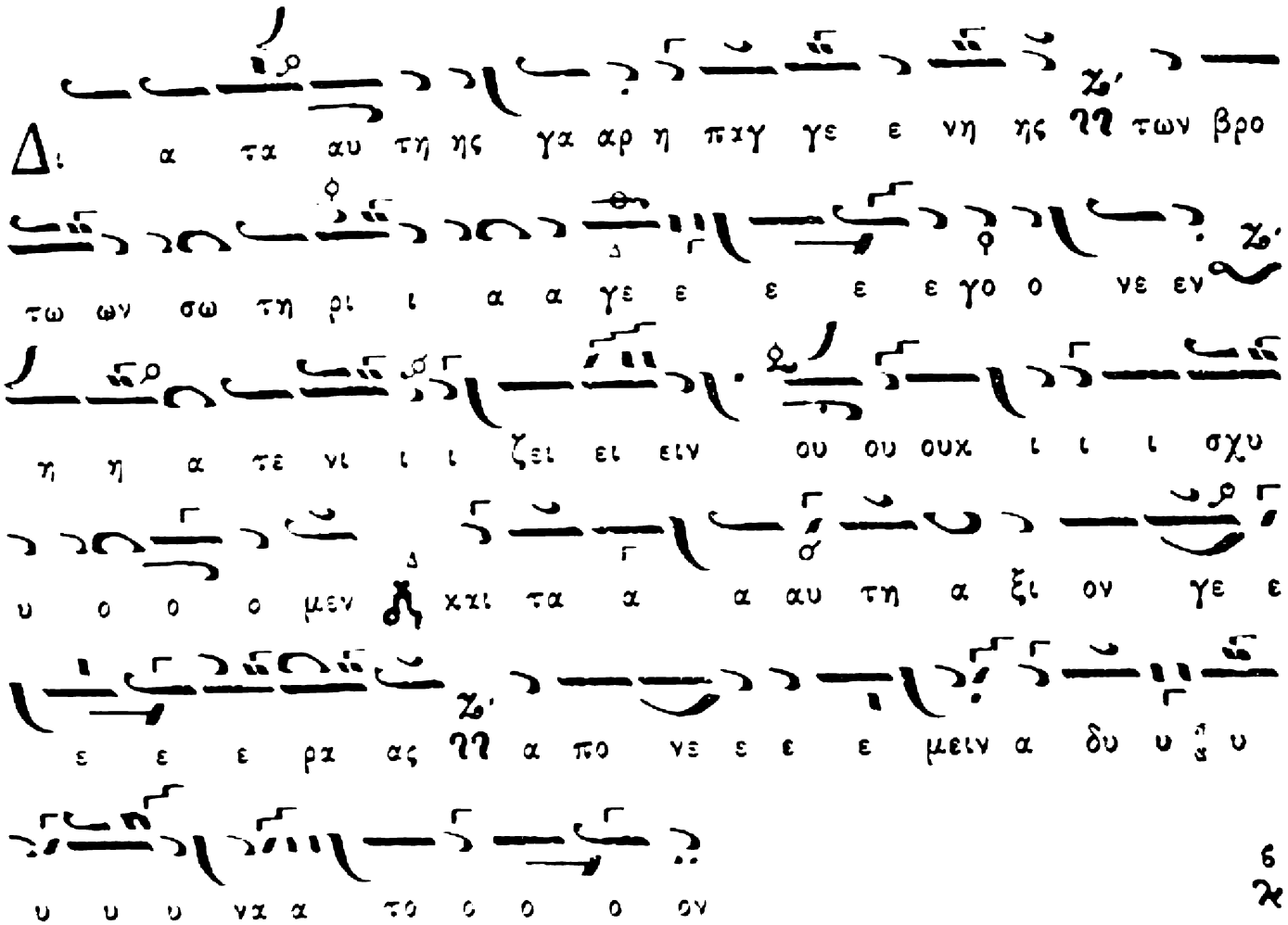

(Τὸ αὐτὸ καὶ ἄλλως)· ὅρα ἄνω τὴν τοῦ ἀεννάου φωτός.

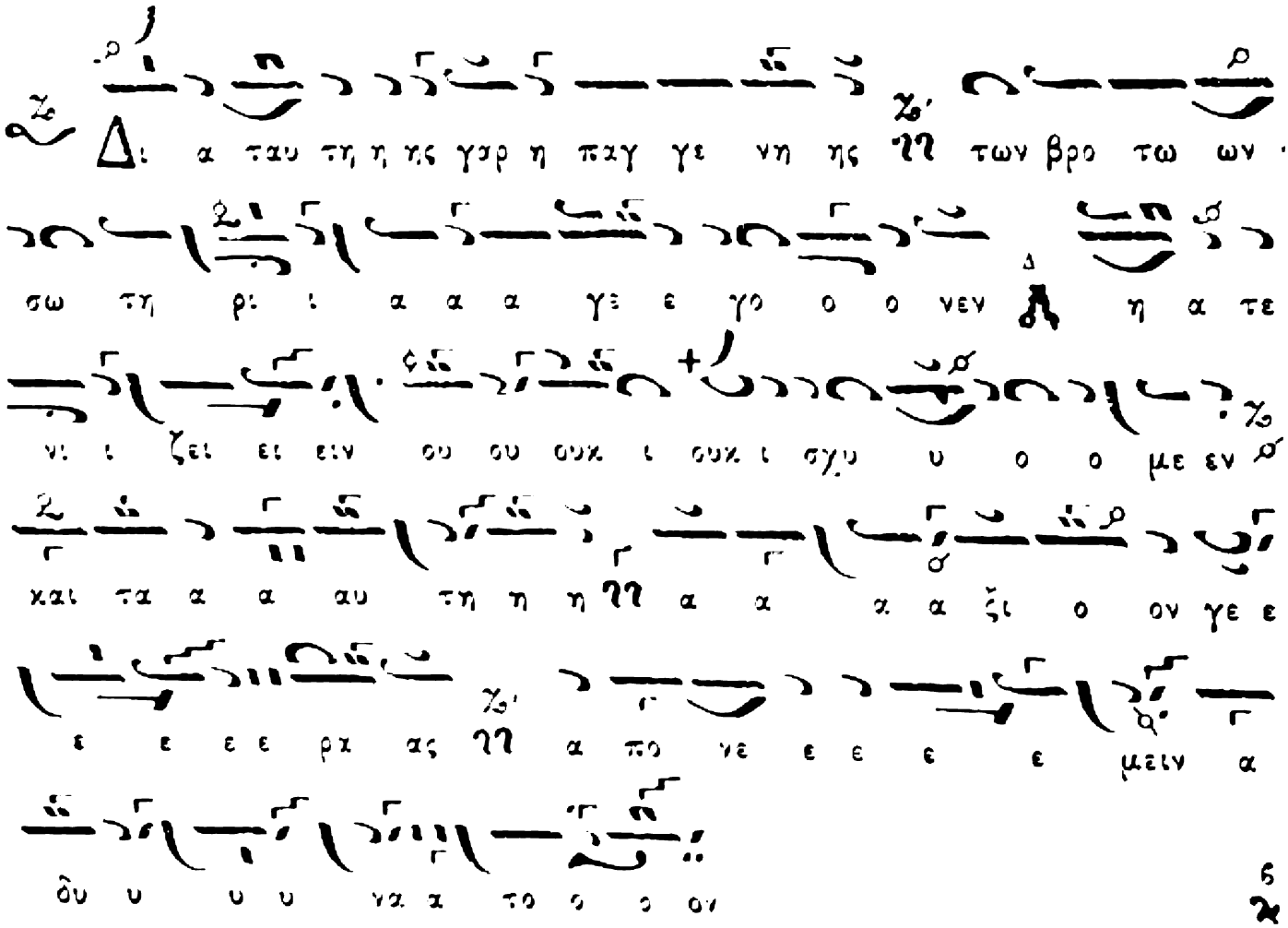

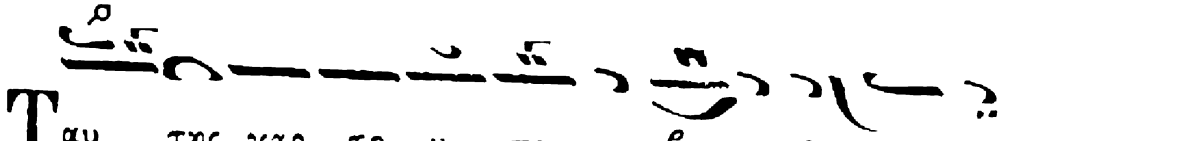

ΕΤΕΡΟΝ ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Ὀκτάηχον δίχορον, ψαλλομένων ὅλων τῶν ἤχων ἐπὶ τῇ αὐτῇ βάσει, χωρὶς οὐδόλως νὰ μεταβάλλῃ αὐτὴν ὁ ἰσοκρατῶν.

Ἦχος ϟ Πα.

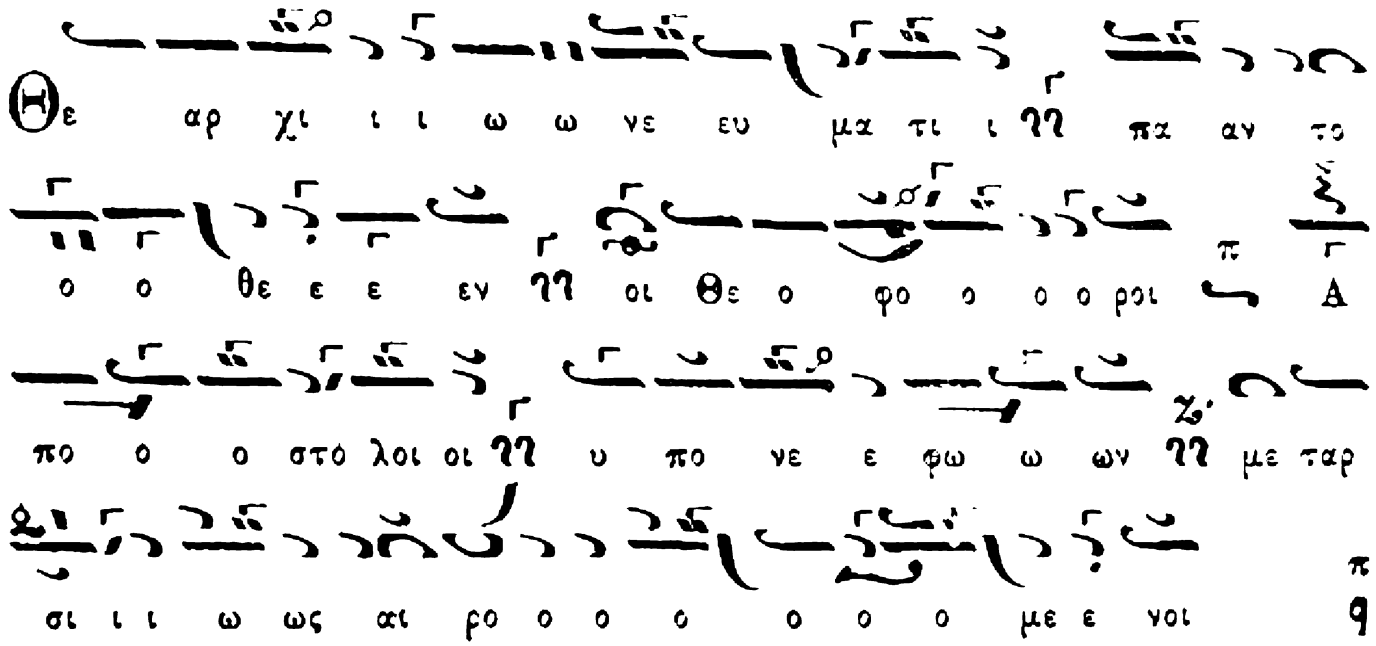

Ἦχος ϡ ϟ Πα.

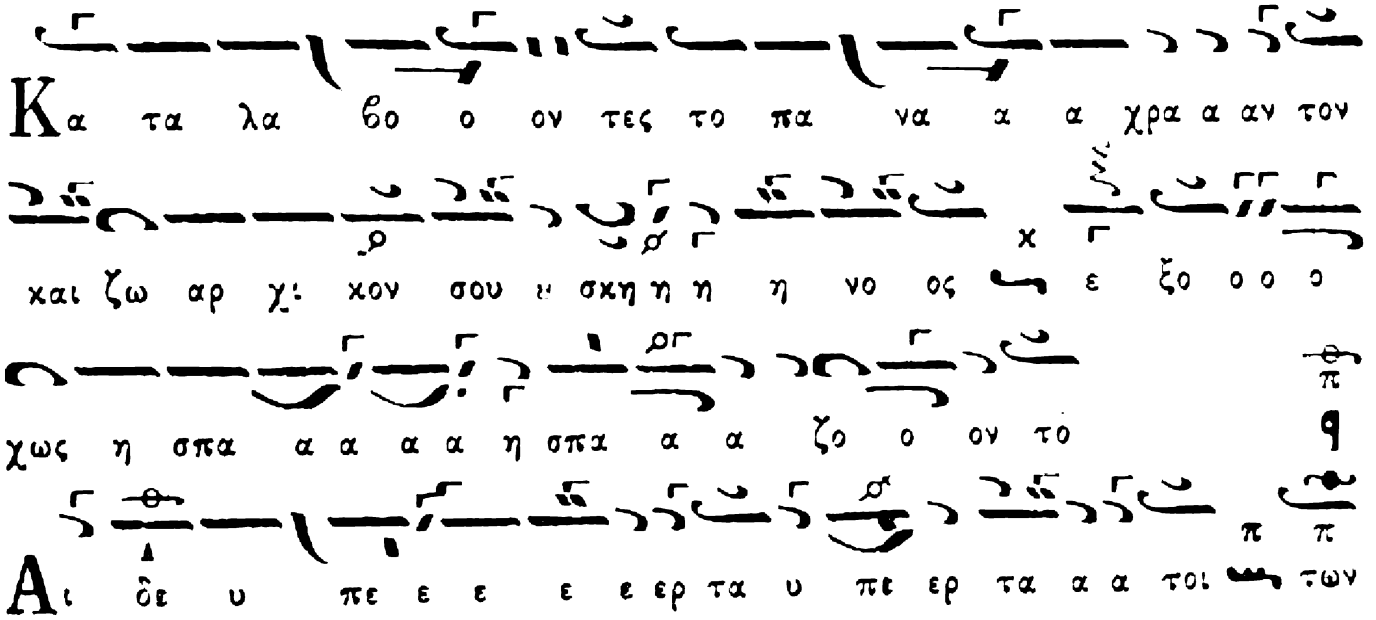

ου ου ρα α νω ων δυ υ να α μει εις συν τω οι

κει ει ω ω Δε ε σπο ο ο ο τη η πα α α α α ρα γε

νο ο ο ο ο ο ο με ναι αι αι

Το Θε ο δο ο ο ο χον και α κραι φνε ε ε

στα α το ον σω ω ω ω μα προ πε ε ε ε εμ που ου

σι τω δε ε ε ει ει κρα α του ου ου ου ου ου με

κρα του ου με ε ε ναι υ περ κο σμι ι ι ι ι ω

ω ως δε προ ω ω χο ο ον το και α ο ρα α α τως ε

δο ο ο ο ων ταις α νω τε ε ε ραι αις τα ξι ι

α α αρ χι ι ι αις ι δου ου ου ου ου η Παν

τα α α α α να α ασ σα Θε ο ο ο παις πα ρα γε

ε ε ε ε ε ε ε γο ο νεν

Α α α α ρα α τε πυ υ υ υ υ υ λας q̈ και τα

α α α α αυ την ϥ υ περ χο σμι ι ι ω ως υ πο

δε ε ε ε ξα α α σθε ε ε ε ϥ την του α ειν

να α α α α α ου φω το ο ο ος Μη η τε ε ε ρα α ϥ

Δι α τα αυ τη ης γαρ η παγ γε νη η η η ης τω

ων βρο ο των σω τη ρι ι α α α γε ε γο ο ο νεν

η α τε νι ι ι ζειν ου ουκ ι ι σχυ υ ο ο μεν

και ταυ τη α α ξι ι ι ον γε ε ε ε ρας α πο νε

ε ε ε μει ειν α α δυ υ να α τον

Τα α α α α αυ τη ης γαρ το υ περ βα α αλ λον

υ περ ε ε ε χει πα α σα αν ε ε ε ε ε εν

νοι οι οι αν

Δι ο ο ο ο ο ο ο ο ο Α χραν τε Θε ο ο

το ο ο κε ε α ει συν ζω η φο ρω Βα α σι ι

λει χαι το χω ω ζω ω ω σα α πρε ε ε σβε ευ ε ε

ε πρε ε σβε ε ευ ε δι η νε χω ω ω ω ω ω ω

ως πε ρι φρου ρη η η η σαι χαι αι σω ω ω σαι

α πο πα α σης προ ο σβο ο λης ε ε να α αν τι ι

ι α ας την νε ο λαι αι α αν σου την γαρ ση η η

ην προ στα σι ι ι ι α α αν χε ε χτη η η η η η

με ε ε ε θα

Εις τους αι ω ω ω ω να α α ας α γλα α ο φα

νω ω ω ω ω ως μα χα ρι ι ι ι ι ι ζο ο ο ον τε ε

ε ες

Τὸ Δοξαστικὸν τοῦτο ἐχρῆν μελοποιήσει εἰς πενταπλοῦν κατὰ διαφόρους τρόπους.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα.

Ἦχος δ'. Βου.

Δευ τε α νυ μνη σω μεν λα οι την Πα να γι αν Παρ θε ε

νον Α γνην εξ ης αρ ρη τως προ η ηλ θε σαρ κω θεις ο

Λο γος τȣ Πα τρος κρα ζον τες και λε ε γον τες ευ λο γη

με νη η Συ εν γυ ναι ξι μα κα ρι α η γα στηρ η χω ρη

σα σα Χρι στο ον αυ του ου ταις α γι ι αις χερ σι την ψυ χην

πα ρα θε με ε νη πρε σβευ ε Α χραν τε σω θη ναι τας ψυ

ψας η μων

Τη ην παν σε πτον σȣ κοι μη σιν Πα να γι α Παρ θε ε νε

Α γνη των Αγ γε λων τα πλη η θη εν ου ρα νω

και αν θρω πων το γε νος ε πι της γης μα κα ρι ι ζο μεν

ο τι Μη τηρ γε γο ο νας τȣ ποι η τȣ των α παν των Χρι

στου ου του Θε ου αυ τον ι κε τευ ου σα υ περ η μων

μη πα αυ ση δε ο με ε ε θα των εις σε με τα Θε ον

τας ελ πι ι δας θε με ε νων Θε ο τό κε Πα νυ μνη

τε χαι αι Α πει ρο γα με

Δαυ ι τι χην ω δη ην ση με ρον λα οι α σω ω ω μεν

Χρι στω ω τω Θε ω α πε νε χθη σον ται φη σι τω Βα σι λει

Παρ θε νοι ο πι σω αυ της α πε νε χθη σο ο ον ται εν

ευ φρο συ υ υ νη χαι αι α γαλ λι α α α σει

η γαρ εκ σπερ μα τος Δαυ ιδ δι ης η μει εις ε θε ω ω

ω θη η η μεν εν ταις χερ σι του ε αυ της Υι ου ου χαι Δε

σπο ο του εν δο ξω ως χαι υ περ λο γον με τα τι ι θε

ται η η ην ως Μη τε ρα Θε ου α νυ μνου ου ν ουν

τες βο ω ω μεν χαι λε ε γο μεν σω σον η μας τους ο μο

λο γου ου ουν τας σε Θε ο το ο κον α πο πα

σης πε ρι στα α σε ως χαι λυ τρω ω σαι κιν δυ υ υ νων

τας ψυ χας η μων

Δόξα καὶ νῦν (εἰς τριπλοῦν)

Ἦχος Δ Πα.

Δο ο ο ξα α Πα τρι ι ι ι χαι αι Υι ι ι ω χαι Α

γι ι ω Πνε ε ε ευ μα α α τι

Και νυ υ υ υν χαι αι α α α ει ει χαι εις τους αι ω

ω ω ω ω ω νας των αι ω ω νω ων α α α μην

Ο ο ο ο τε ε ε Ε ξε δη η μη η η σας θε

ο το χε Παρ θε ε ε νε ε Δ προς τον εκ σου τε χθεν τα α α

φρα α α στως πα ρην Ι α χω ω βος ο α δελ φο ο θε

ε ε ος χαι πρω ω τος Ι ι ε ε ε ρα α α αρ χης

Πε ε ε τρο ος δε η τι μι ω τα α α α τη κο ρυ

φαι αι αι α α των Θε ο λο ο ο γω ων α α α κρο ο

ο της χαι συ υ υ υ υμ πας ο θει ει ει ος των Α πο

στο ο ο ο λων χο ο ο ο ρο ος εκ φαν το ο ρι ι ι

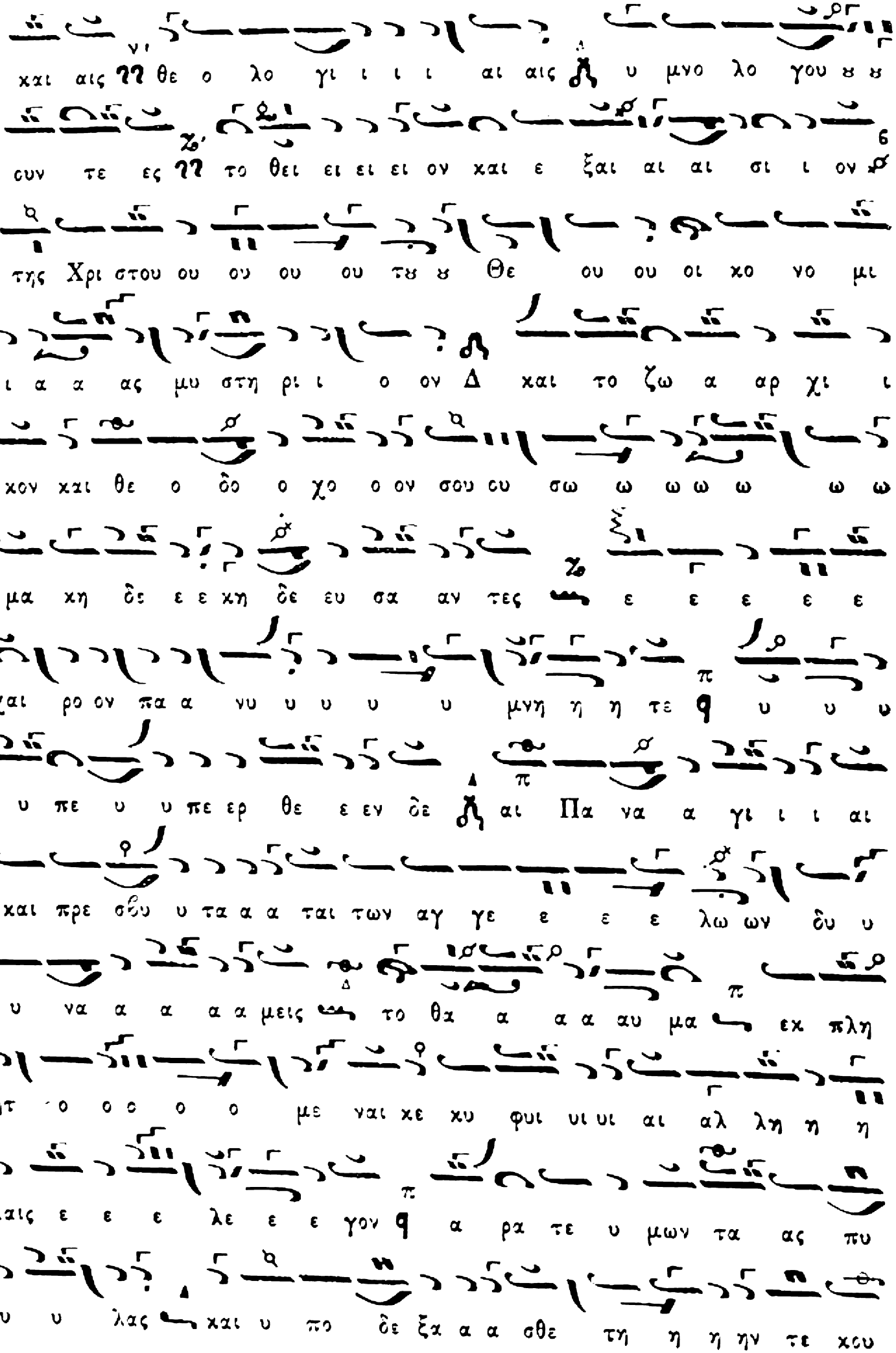

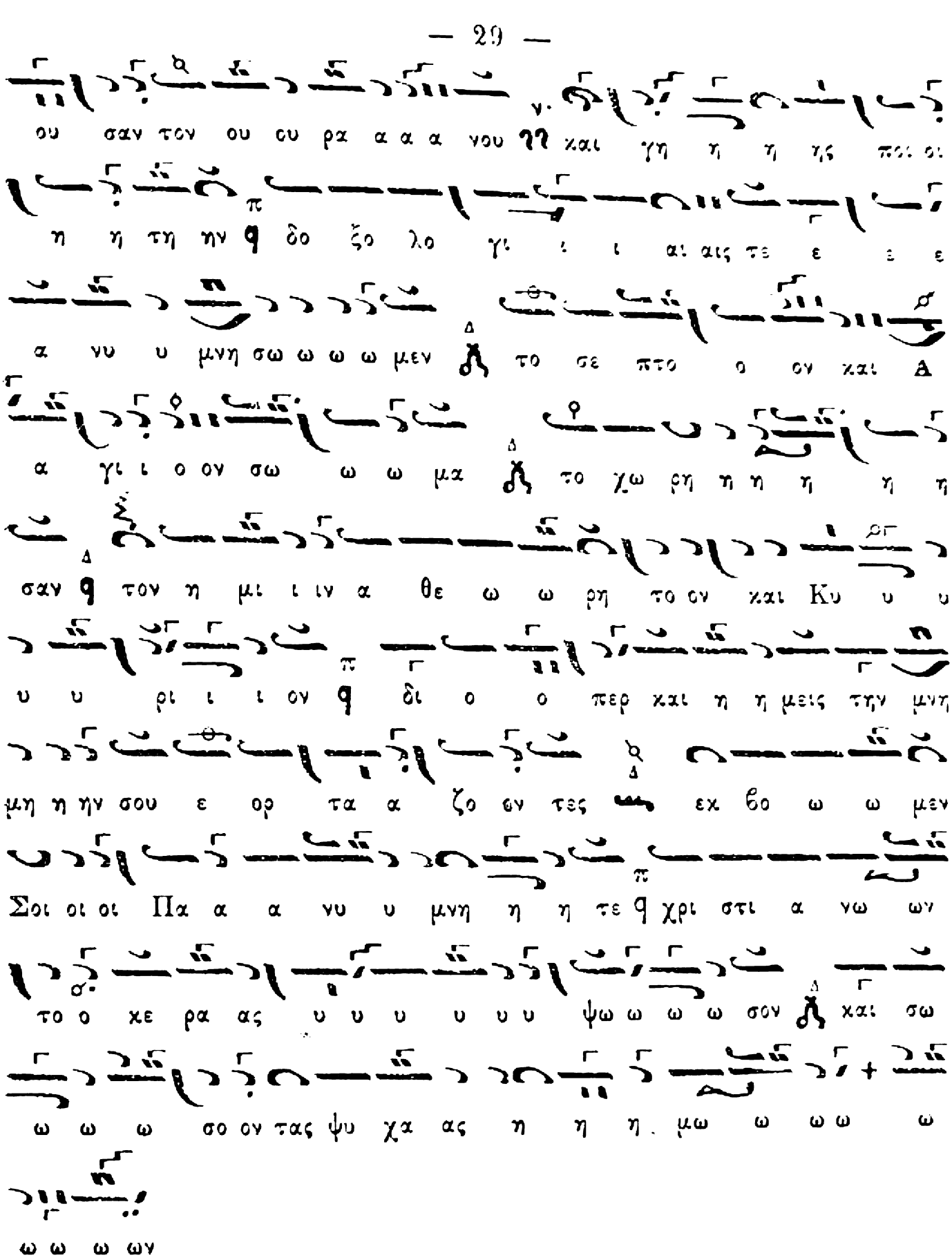

ου σαν τον ου ου ρα α α α νου ϡϡ και γη η η ης ποι οι

η η τη ην q δο ξο λο γι ι ι αι αις τε ε ε ε

α νυ υ μνη σω ω ω ω μεν ϡ το σε πτο ο ον και Α

α γι ι ο ον σω ω ω μα ϡ το χω ρη η η η η η

σαν q τον η μι ι ιν α θε ω ω ρη το ον και Κυ υ υ

υ υ ρι ι ι ον q δι ο ο περ και η η μεις την μνη

μη η ην σου ε ορ τα α ζο ον τες ϡ εκ βο ω ω μεν

Σοι οι οι Πα α α νυ υ μνη η η τε q χρι στι α νω ων

το ο κε ρα ας υ υ υ υ υ υ ψω ω ω ω σον ϡ και σω

ω ω ω σο ον τας ψυ χα ας η η η. μω ω ω ω ω

ω ω ω ων

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος q̈ Πα. χ

Εν τη γεν νη σει την παρ θε νι αν ε φυ υ λα ξας ϡ εν

τη χοι μη σει τον χο σμον ου κα τε ε λι πες Θε ο το

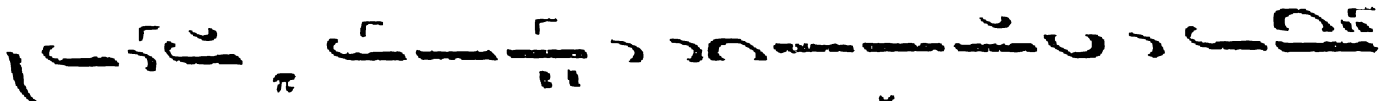

ο ο κε ϙ με τε ε στης προς την ζω ην μη τηρ υ πα

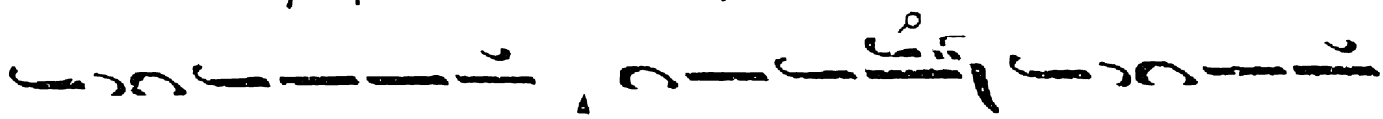

αρ χου σα της ζω ης ⲁ̅ και ταις πρε σϐει ει αις ταις σαις

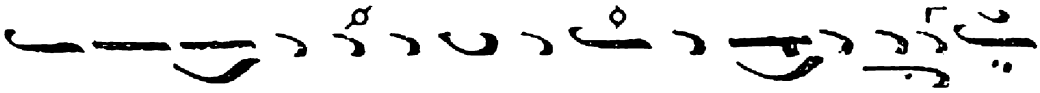

λυ τρου με νη εκ θα να του τας ψυ χα ας η η μων ϙ

Ἕτερον ἦχος ὁ αὐτός. ϙ

Εν τη γεν νη η σει την παρ θε νι αν ε φυ υ λα ξας ⲁ̅

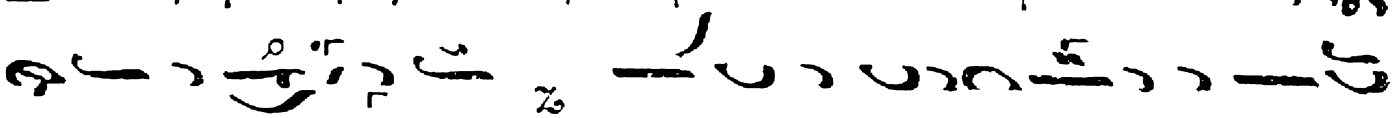

εν τη χοι μη η η σει ⲍ̅ τον χο σμον ου κα τε ε λι πες Θε

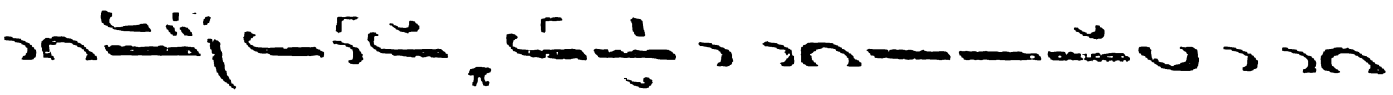

ο το ο ο κε ϙ με τε στης προς την Ζω ην Μη τηρ υ

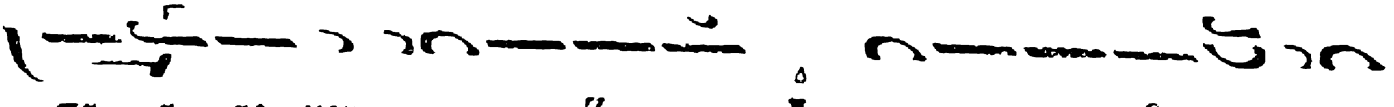

πα α αρ χου σα της Ζω ης ⲁ̅ και ταις πρε σϐει αις ταις

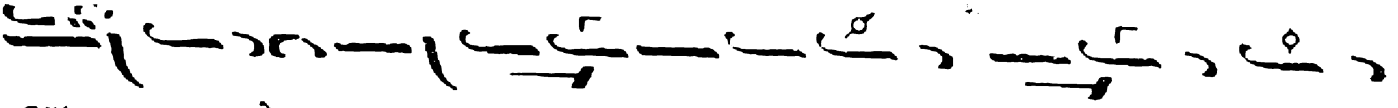

σαι αις λυ τρου με ε ε νη εκ θα να α του τας ψυ

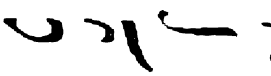

χας η μω ων ϙ

Κοντάκιον.

Ἦχος ⲁ̅ ⲙ̅ Δι̅ χ

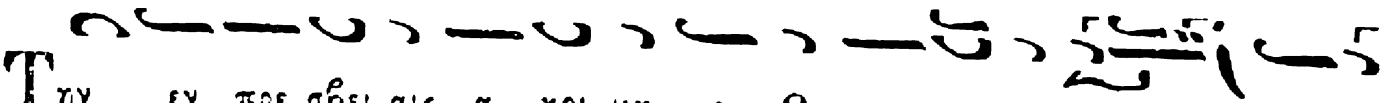

Την εν πρε σϐει αις α χοι μη τον Θε ο το ο ο ο ο ο

κον και προ στα σι αις α με τα θε τον ελ πι ι δα τα

φος και νε κρω σις ουκ ε κρα τη σεν ως γαρ ζω ης μη τε ρα

προς την ζω ην με τε ε στη σεν ο μη τραν οι κη σας α ει

παρ θε νο ο ο ον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Καθίσματα

Ἦχος φθορικὸς Δι.

Α να βο ο ο η η σο ον Δαυ ι ιδ τι ις η πα

ρου σα ε ορ τη ην α νυ υ υ μνη η σα α φη

σι ιν εν τω βι βλι ω των ψα αλ μων ως θυ γα τε ρα

Θε ο παι αι αι δα και αι Παρ θε ε ε νο ον με τε στη η

σε εν αυ τη η ην προς τας ε κει ει θεν μο ο νας

Χρι στος ο ο ε εξ αυ τη ης α νευ σπο ρα ας γεν νη η

θεις χαι δι α του το χαι ρου σι μη τε ρες χαι θυ γα τε

ε ε ρες χαι νυμ φαι Χρι στου ου βο ω ω ω ω ω σαι

χαι ρε η η με τα στα α α σα προς τα α νω ω βα

σι ι ι λει ει α

Ἕτερον. Ἦχος ᾱ Δι

Ο παν τι μος χο ρο ος τω ων σο φω ων Α πο στο ο

ο λων η θροι οι σθη θαυ μα στω ω ω ως του ου χη δε ευ

σαι εν δο ο ο ξως το σω μα σου ου το α α χραν

το ον Θε ε ο το ο χε Πα νυ υ μνη τε οις συν

υ υ μνη σα αν χαι τω ων Αγ γε ε ε λων τα πλη η η

θη την Με τα α στα σι ιν την ση ην σε πτω ως ευ φη

μου ου ουν τες ην πι στει ε ορ τα α ζο ο μεν

Ετερον ἦχος πλ. Δ α

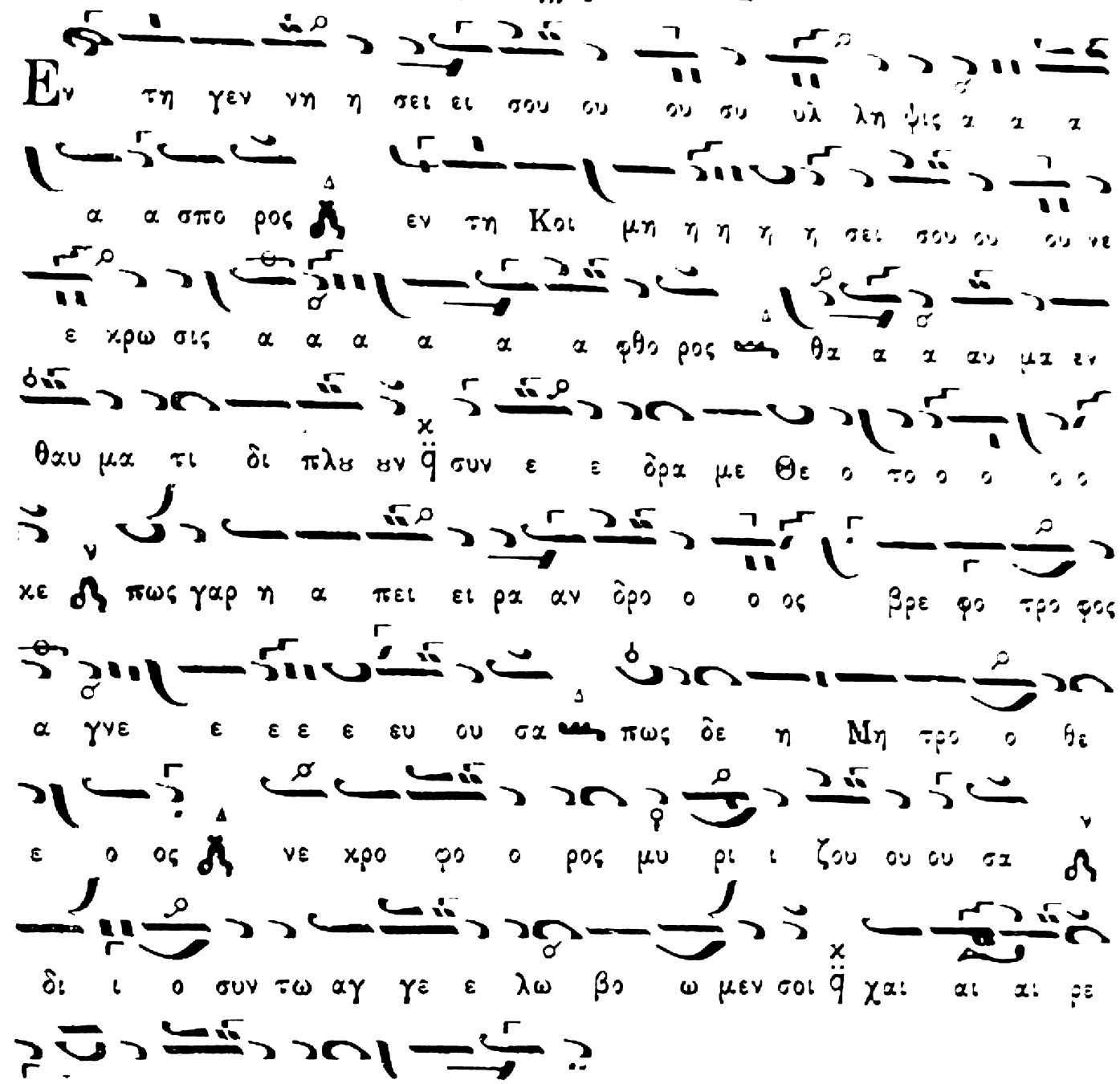

ΟΙ ΑΝΑΒΑΘΜΟΙ

Ὅρα τὸ ὑφ' ἡμῶν προεκδοθὲν ἕτερον μουσικὸν τεῦχος

«Θεοτοκία Εἴκοσι»

Προκείμενον. Ἦχος πλ. Δ βου χ

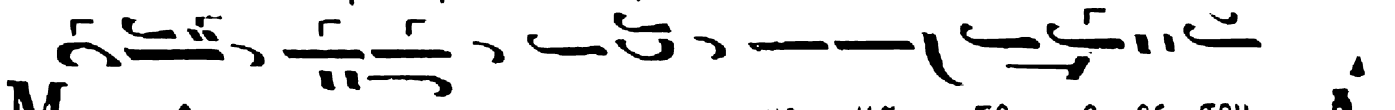

(Δὶς)

εν πα ση γε νε α χαι γε νε α α

Μνη σθη η η σο μαι του ὀ νο μα το ο ος σου

ου εν πα ση η η γε νε α χαι γε νε α α α α α

α α α αι α α α α α α α

Ἕτερον

Του Ο νο μα το ο ος σου ου μνη σθη η η η σο μνη

σθη η η σο ο ο μαι εν πα ση γε νε α χαι γε νε

α α α α α α α α α α α α α α α α α

α α α α α α α

ΜΕΤΑ ΤΟΝ Ν'.

Τὸ ἑπόμενον στιχηρὸν Ἰδιόμελον

Ἦχος Πα

Ο ὀ ο ο τε ε η με τα α α στα σις του

α χρα α αν του ʊ σʊ ʊ σχη η η η νου ους ηυ τρε

πι ι ι ι ι ζε ε ε ε το το ο ο τε οι Α πο

ο στο ο λοι πε ρι χυ χλου ου ου ου ουν τες την χλι
νην τρο ο ο ο μω ω ω ε ω ω ρω ω ω ω ων
σε χαι αι οι οι με ε ε ε εν α τε νι ζον
τε ες τω ω ω σχη η η νει θα α α α α α α α
α α αμ βει ει ει ει ει ει συν ει ει ει χθ ο ον το ο
ο δε Πε ε ε τρος συν δα α α α χρυ υ σι
ε βο ο α α α σοι ω ω ω Πα αρ θε ε ε
ε ε ε νε ε ο ρω ω σε ε τρα νω ω ως η
πλω με νη ην υ υ υ πτι ι ι αν την ζω ην τω ω
ω ων α πα α αν των χαι χα τα πλη η η η ητ το
χαι χα τα πλη η ητ το ο ο μαι αι εν η ε ε σχη η η
η νω ω ω σε της μελ λου ου ου ου ου σης ζω ω η ης η η

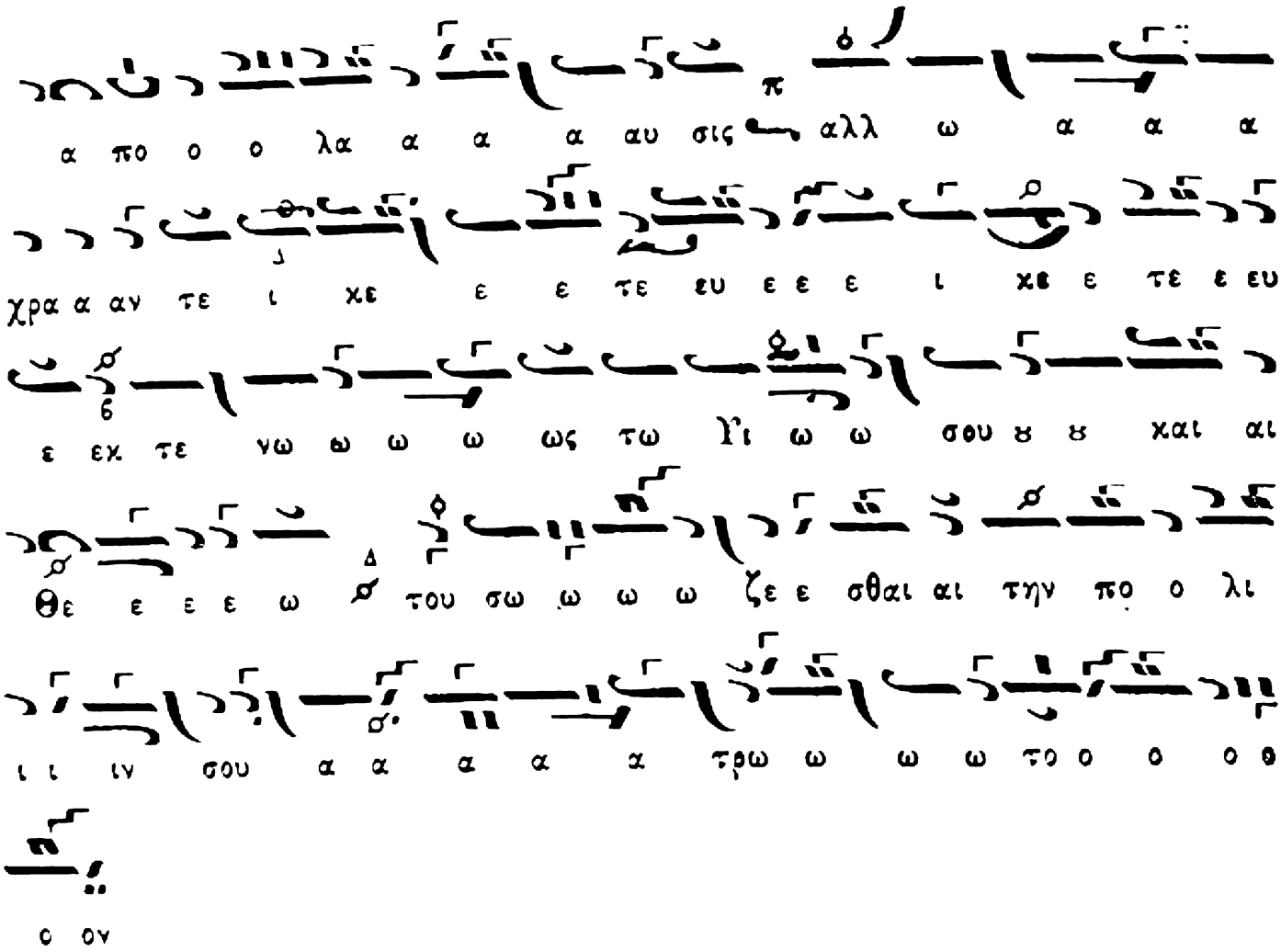

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ

Ἦχος ϟ Πα. τοῦ αὐτοῦ

Ὠδὴ α'.

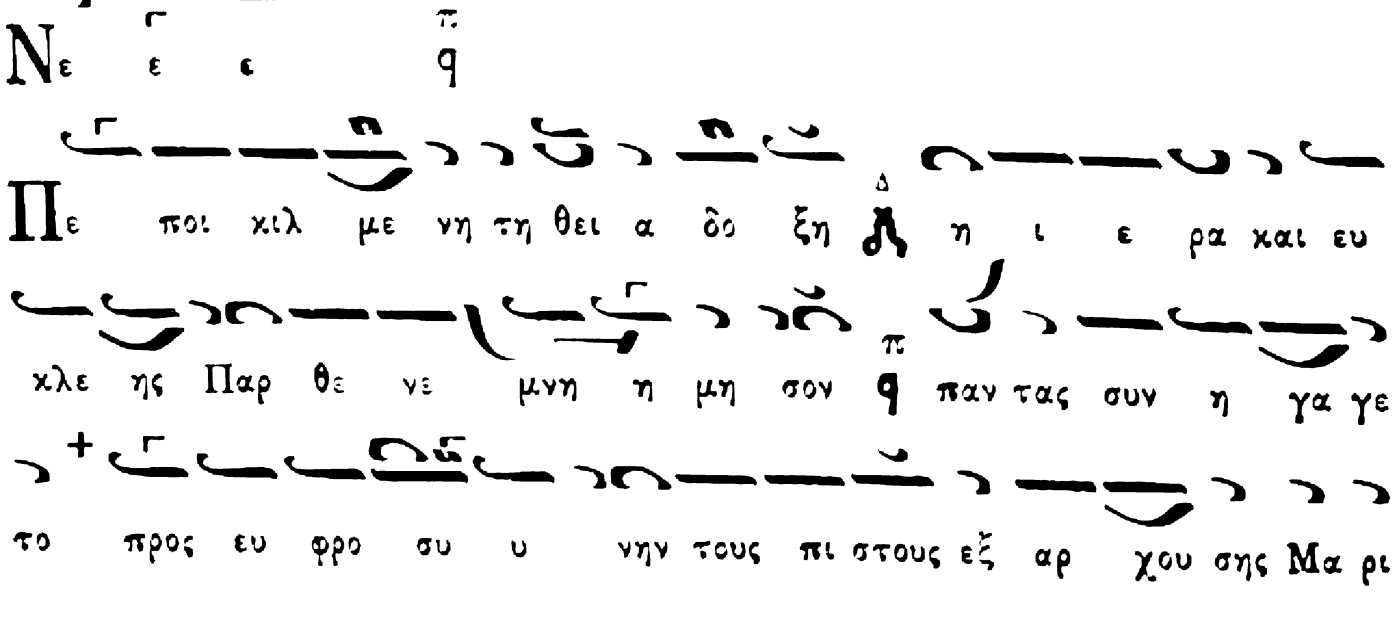

α αμ φ με τα χο ο ο ρων και τυμ πα α α νων τω σω

α δον τας μο νο γε νη εν δο ξως ο τι δε δο ο ξα α α

σται

Ὠδὴ Γ.

Η δη μι ουρ γι κη και συ νε κτι κη η των α πα α αν

των Θε ου Σο φι ι α και δυ υ να μις α κλι

νη α κρα δα αν τον την Εκ κλη σι αν στη η ρι ξον Χρι στε

μο νος γαρ ει Α γι ος ο εν α γι οις α να παυ ο ο

με ε νος

Ὠδὴ Δ.

Ρη σεις Προ φη των και αι νι ιγ μα τα την σαρ κω σιν υ

πε ε φη ναν την εκ Παρ θε ε νου σου Χρι στε

φε ε ε εγ γος α στρα πη η η ης σου εις φως ε

θνω ων ε ξε λε ευ σε σθαι και φω νει σοι α α δυ υσ

σος εν α γαλ λι α α α σει τη δυ να μει σου

δο ο ξα φι λα αν θρω ω ω πε 'Ωδὴ Ε'. π q

Το θει ει ον και α αρ ρη η τον κα α αλ λος ϩ' ϩϩ των α

ρε των σȣ Χρι στε ε δι η γη σο μαι π q εξ α ι δι ου

γαρ δο ξης συν α ι δι ον ⲁ̀ και ε νυ πο στα τον λα αμ ψας α

παυ γα σμα π q Παρ θε νι κης α πο γα στρος ⲁ̀ τοις εν σκο τει και

σκι α ⲁ̀ σω μα τω θεις α νε ε τει λας η η λι ι ι ος π q

Α λι ον πον το γε νες κη τω ον εν το ο 'Ωδὴ ϛ'.

ο σθι ον πυρ ⲁ̀ της τρι η με ρου τα φης σȣ τι ι προ ει κο ο

νι σμα π q ου ου Ι ω νας υ πο φη η η της α να

δε δεικται ⲁ̀ σε σω σμε νος γαρ ως και προ πε πο το α σι νης

ε βο ο ο α ⲁ̀ θυ υ σω ω ω σοι με τα φω νης αι

νε ε σε ως Κυ υ ρι ι ι ε 'Ωδὴ Ζ'. π q

Ι ι τα μω ω ω θυ μω τε και πυ ρι ⲁ̀ θει ος ε ε

ρως αν τι ταπ το ο με νος q το με εν πυρ ε δρο

ο σι ι ι ζε τω θυ μω ω δε ε γε ε ε λα θε

ο πνε ευ στω λο γι χη τη των ο σι ων τρι φθο ογ γω

λυ υ υ ρα αν τι φθεγ γο με νος q μου σι χοις ορ

γα α α α α νοις εν με ε σω φλο γος ο δε δο ξα

σμε ε ε νος των Πα τε ρων χαι η μω ων Θε ος ευ λο

γη το ο ος ει

Ὠδὴ Η'.

Φλο ο ο ο γα δρο σι ζου σαν ο σι ι ι ους δυσ σε

βεις δε κα τα φλε γου ου σαν Αγ γε λος Θε ου ο παν σθε

νης ε δει ξε παι σι ι q ζω αρ χι χην δε πη γην ειρ γα

σα το ο την Θε ο το ο χον φθο ραν θα να του χαι

ζω ην βλυ στα νει σαν τοις με ελ που σι q τον Δη μι ουρ γον μο

νον υ μνου ει με εν οι λε λυ τρω με ε νοι χαι υ περ

υ ψου ου ου μεν εις παν τας τους αι ω ω ω νας *Ὠδὴ Θ'.* π ϥ

Αι γε νε αι αι πα σαι αι μα κα ρι ζο με ε εν σε

την μο νην Θε ο το ο κον *Ἕτερον* π ϥ

Αι γε νε αι πα α σαι αι μα κα ρι ζο με ε εν σε

την μο ο νην Θε ο το ο ο κον π ϥ

Νε νι ι κη ην ται τη ης φυ σε ως οι οι ο ροι π ϥ

εν Σοι Παρ θε νε Α α χραν τε π ϥ παρ θε νε ευ

ει γαρ το ο ο κος Δ και ζω ην προ μνη στε ε ευ ται

θα να α τος η με τα το κον Παρ θε ε ε νος Δ και

με ε τα θα να τον ζω σα π ϥ σω ω ζοις ἀ ει ει Θε

ο το κε τη ην κλη ρο νο μι ι α αν σου ου υ υ

ου ου ου ου π ϥ

Μεγαλυνάριον. Ἦχος ϰ

Α α αγ γε ε λοι οι την κοι μη σιν της Παρ θε υ ϰ ο

ρων τες ε ξε πλητ το ον το πως η Παρ θε νος α παι

αι αι ρει α πο της γη η ης εις τα α α α α νω ϰ

Ἕτερον τοῦ αὐτοῦ

Α αγ γε λοι οι την κοι μη σιν της ϰ

Παρ θε ε ε νου ϰ ο ρων τες ε ξε πλη ητ το ον το

πως η Παρ θε νος α παι αι αι ρει α πο της γη ης

εις τα α α α νω ϰ

Δε ε χου παρ η μω ων ϰ ω δην την ε ε ξο δι ον Μη

τε ερ τȣ ȣ ζω ων τοςΘε ου ου ϰ και τη φω το φο ο ρω

ω ω σου ϙ και θει α ε πι σκι α σον χα α ρι τι ϰ τω βα

σι λει τα τρο παι α τω φι λο χρι ςω λα ω την ει ρη

η η νην α φε σιν τοις μελ που σι ϰ και ψυ χων σω τη

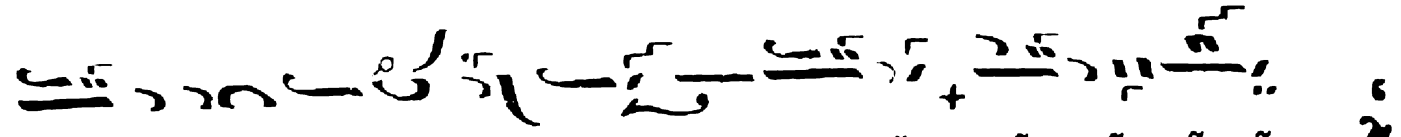

ρι ι αν βρα βευ ου σα α α α α α α α α

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος ϟϟ Γα.

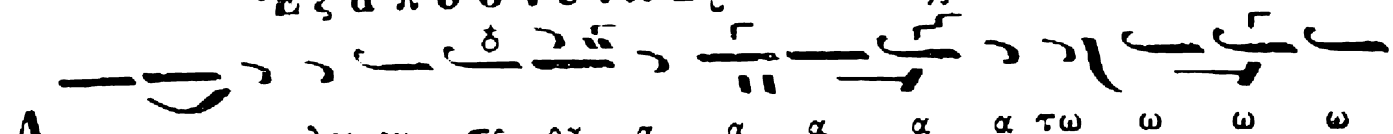

Α πο στο λοι εκ πε ρα α α α α α τω ω ω ω

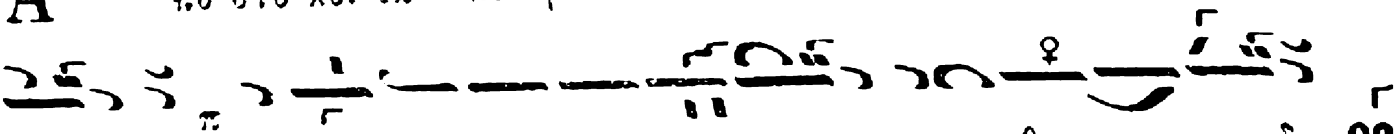

ω ω ων ϥ συ υν α θροι σθε εν τε ες εν θα α α δε ϟϟ

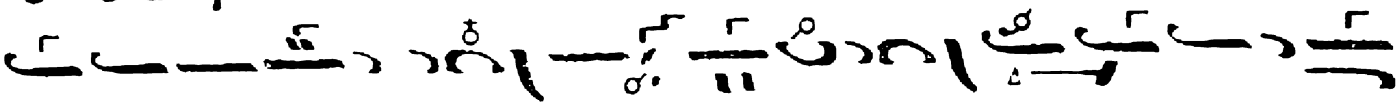

Γεθ ση μα νη τω χω ρι ι ι ι ω ω ω ω ω ω

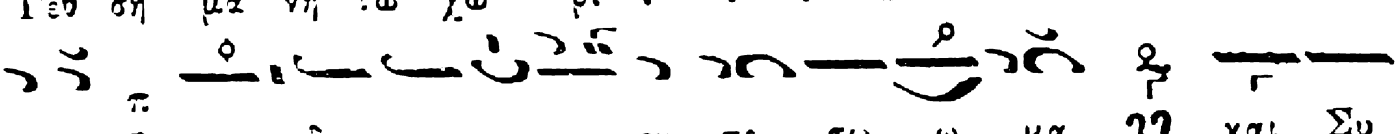

ω ω ϡ κη δευ σα τε μου ου το σω ω μα ϟϟ και Συ

Υι ε και αι Θε ε ε ε ε μου ϥ πα ρα λα βε

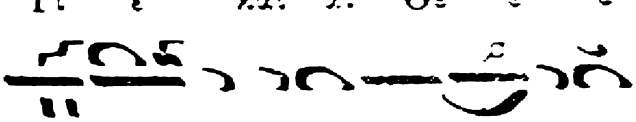

ε μου ου το πνε ευ μα (ἐκ γ'.)

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἦχος ϡ Πα.

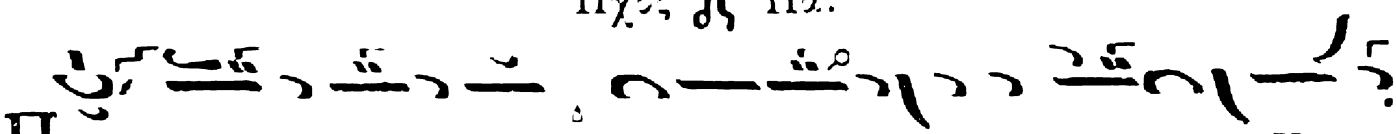

Πα α σα α πνο ο η ϡ αι νε σα α τω ω το ον Κυ υ

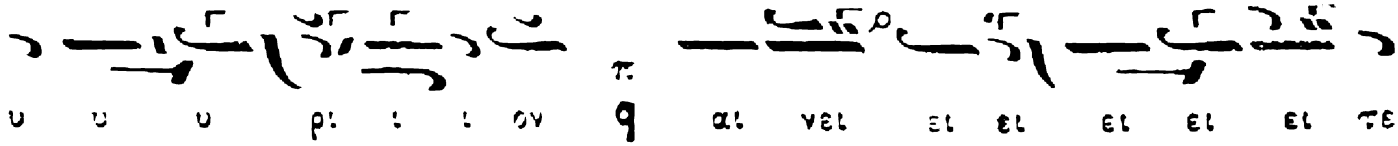

υ υ υ ρι ι ι ον ϥ αι νει ει ει ει ει ει τε

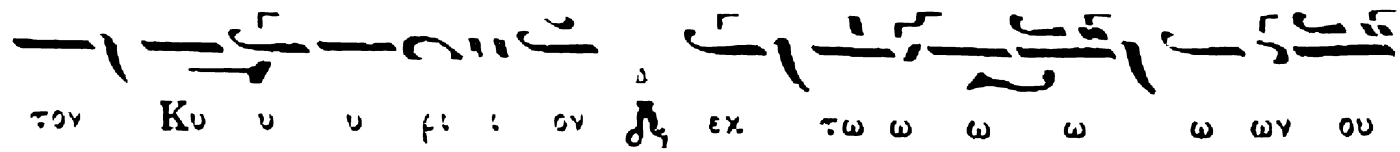

τον Κυ υ υ ρι ι ον ϡ εκ τω ω ω ω ω ων ου

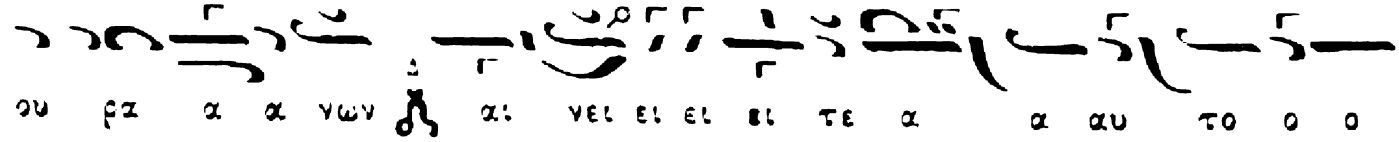

ου ρα α α νων ϡ αι νει ει ει ει τε α α αυ το ο ο

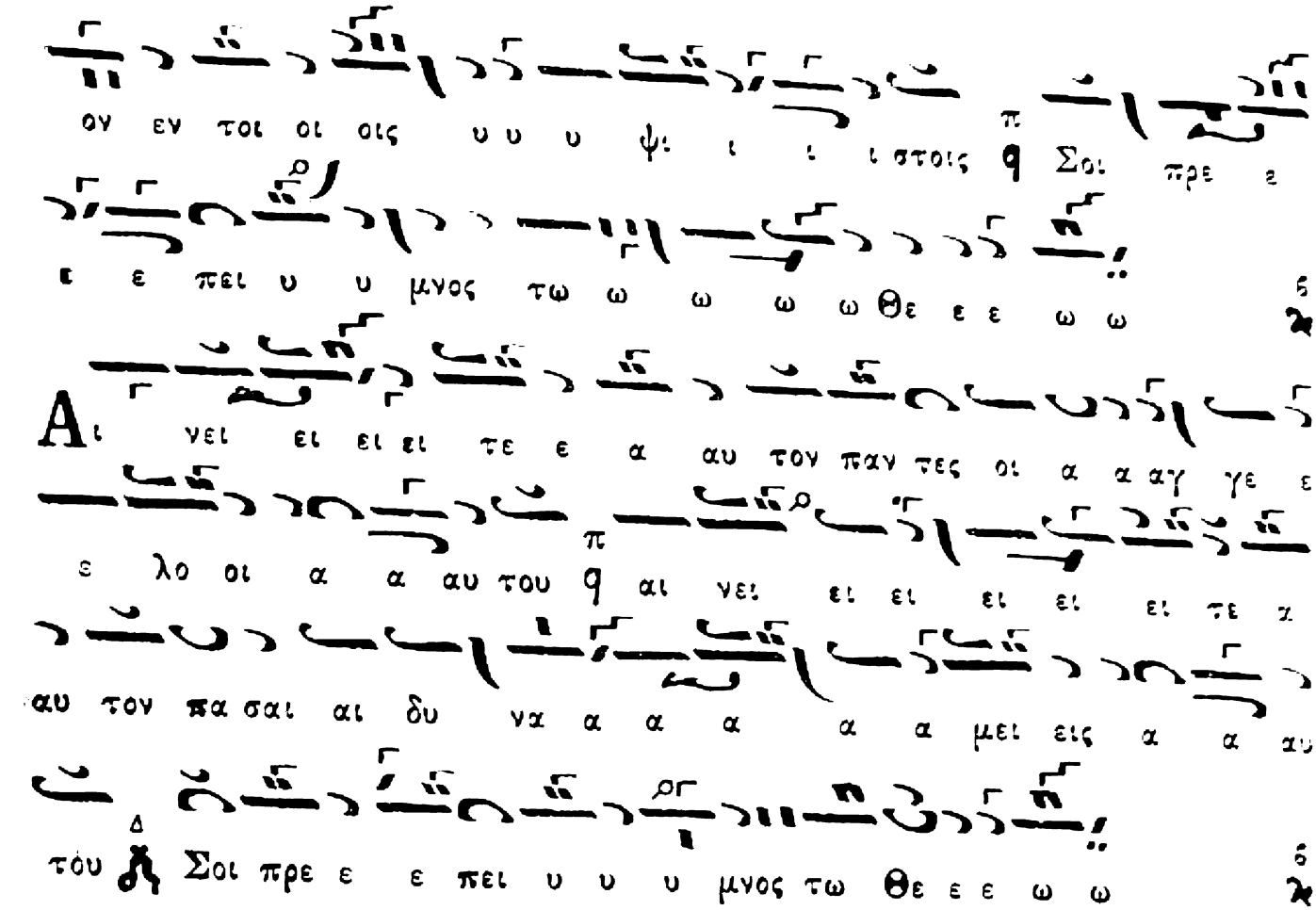

Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος

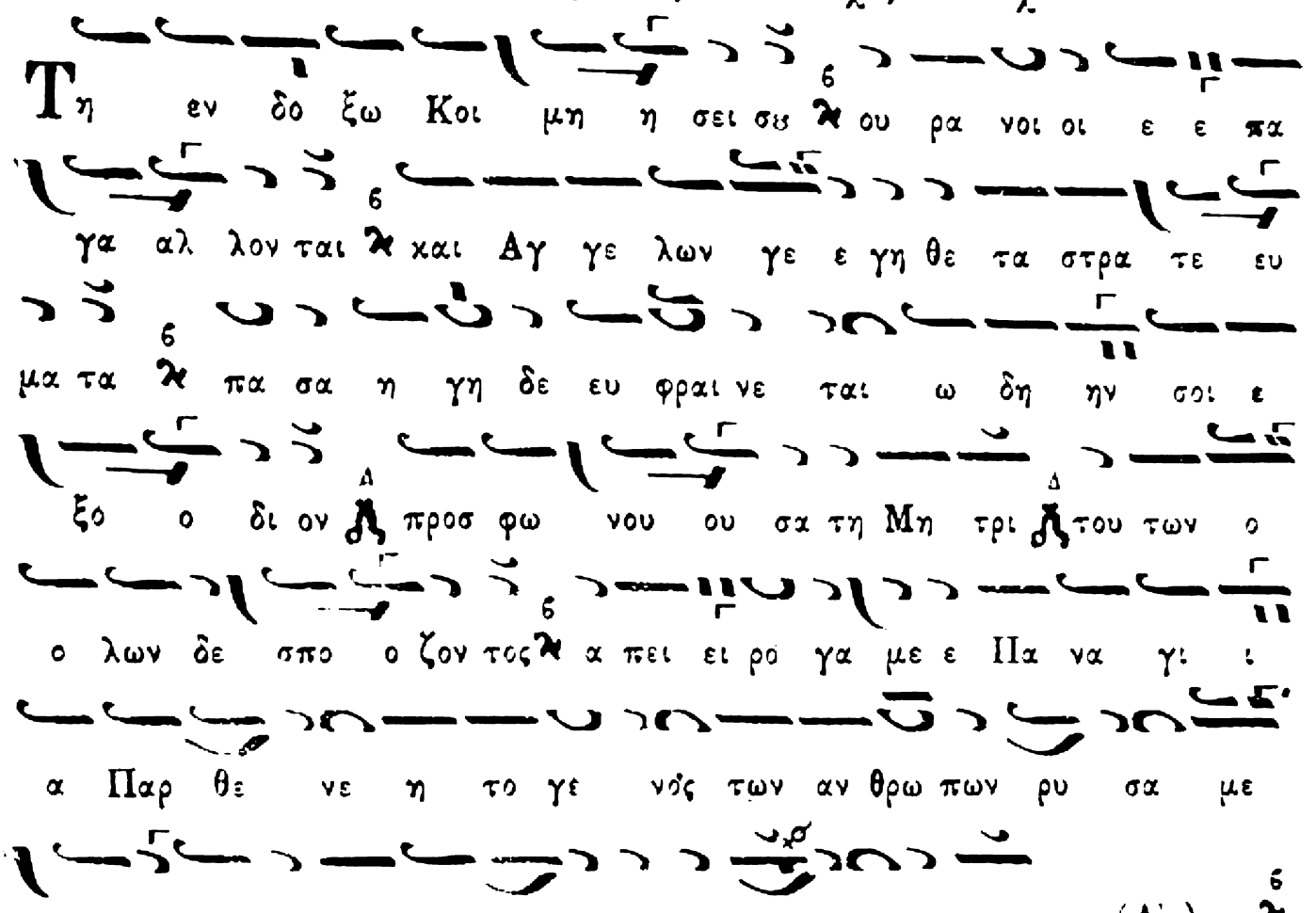

Εκ πε ρα α των συν ε ε δρα μον Α πο στο λων οι

προ ο χρι τοι θε αρ χι ω νε ευ μα τι του κη δευ σαι

σε και α πο γης αι ρο με ε νην σε προς υ υ ψος αι

ρο ο με νοι την φω νη ην του Γα βρι ηλ εν χα ρα

α νε βο ο ων σοι χαι ρε ο ο χη μα α της θε ο ο

τη τος ο λης χαι ρε μο νη τα ε πι γει α τοις α α νω

τω το κε τω ω ω σου συν α ψα α σα

Την ζω ην η κυ η ή σα σα προς ζω η ην με ε τα

βε ε βη κε τη σε πτη κοι μη η σει σου την α θα να

α τον δο ρυ φο ρουν των Αγ γε λων σοι αρ χω ων και Δυ

να με ων Α πο στο ο λων Προ φη των και α πα α

σης της κτι σε ως δε χο ο με νου τε α κη ρα α τοις πα λα

μαις του Υι ου σου την α μω μη τον ψυ χη ην σου Παρ θε νο

μη η τωρ θε ο νυ υμ φε

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος Παπ. (εἰς τετραπλοῦν)

Νε ε Δο ο ο ξα Πα τρι ι ι ι ι ι και αι Υι ι

ω ω και Α γι ι ω Πνε ευ μα α α τι

Και νυ υ υ υ υ υν και αι α α ει ει και εἰς τους αι

αι ω ω ω νας των αι ω ω ω νω ων α α α μην

Τη α θα να τω ω σω ω κοι μη η η σει ει Θε ο ο

το ο ο κε Μη η η τηρ τη ης Ζω η η ης νε φε ε

ε ε λαι αι αι τους Α πο στο ο ο ο ο ο λους

αι θε ρι ι ι ι ι ι ι ι ι ους δι η η η ηρ πα α

δι η ηρ πα ζον και κο σμι κω ω ως δι ι ι ε

ε ε ε σπαρ με ε ε νους ο μο χω ω ω ρους πα

ρε ε ε ε ε ε στη η η η η σαν τω α χρα αν τω

ω σου σω ω ω ω ω ω μα α τι οι οι οι οι και κη

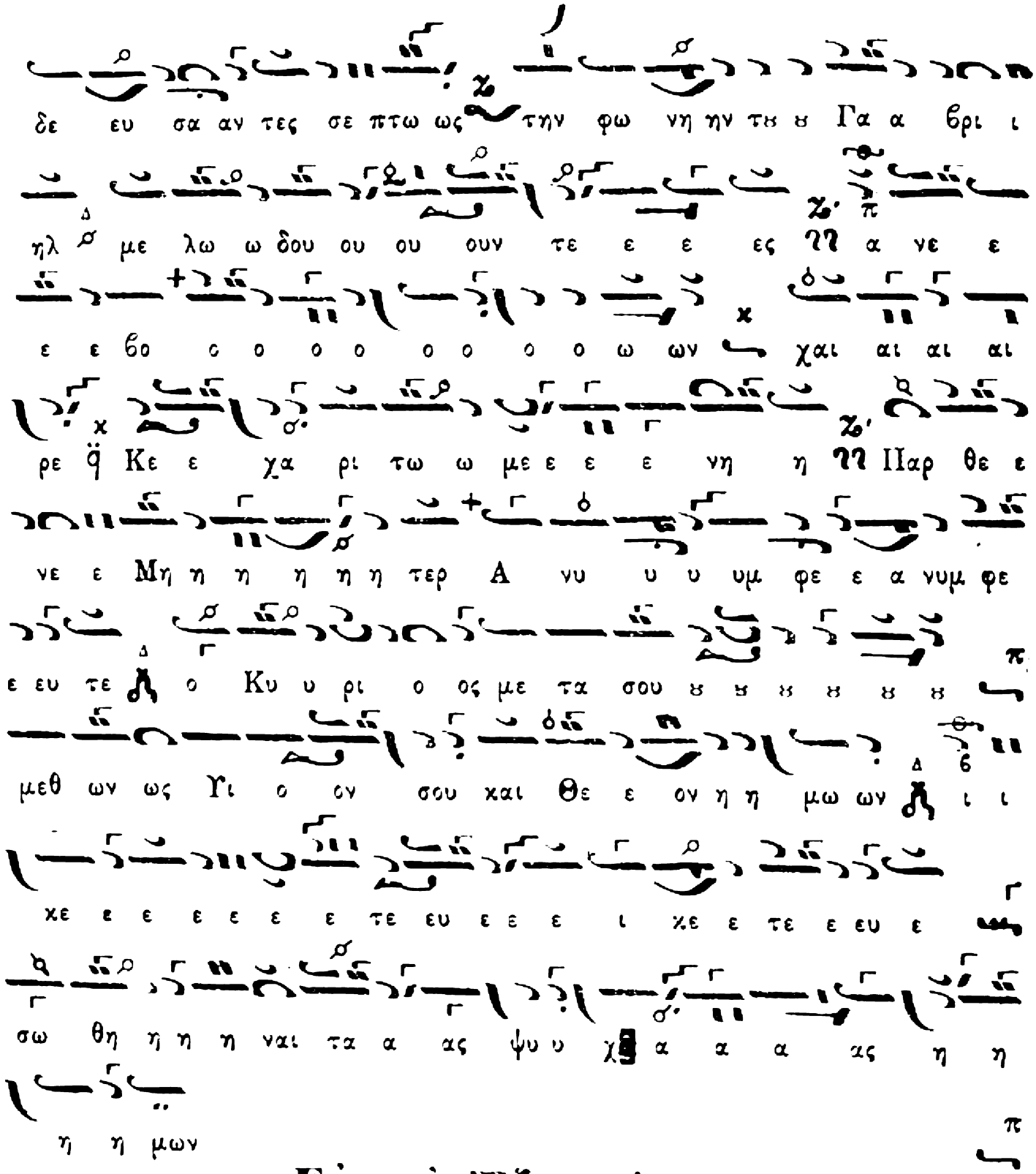

Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως

Ἀντὶ τοῦ Ἄξιον ἐστίν· ἦ Θ'. Ὠδή. Ἦχος ᾱ Πα.

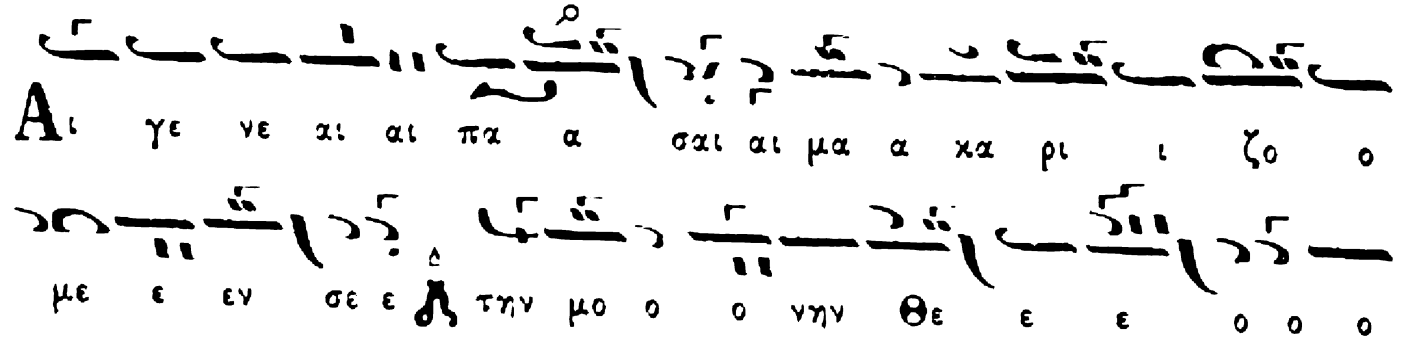

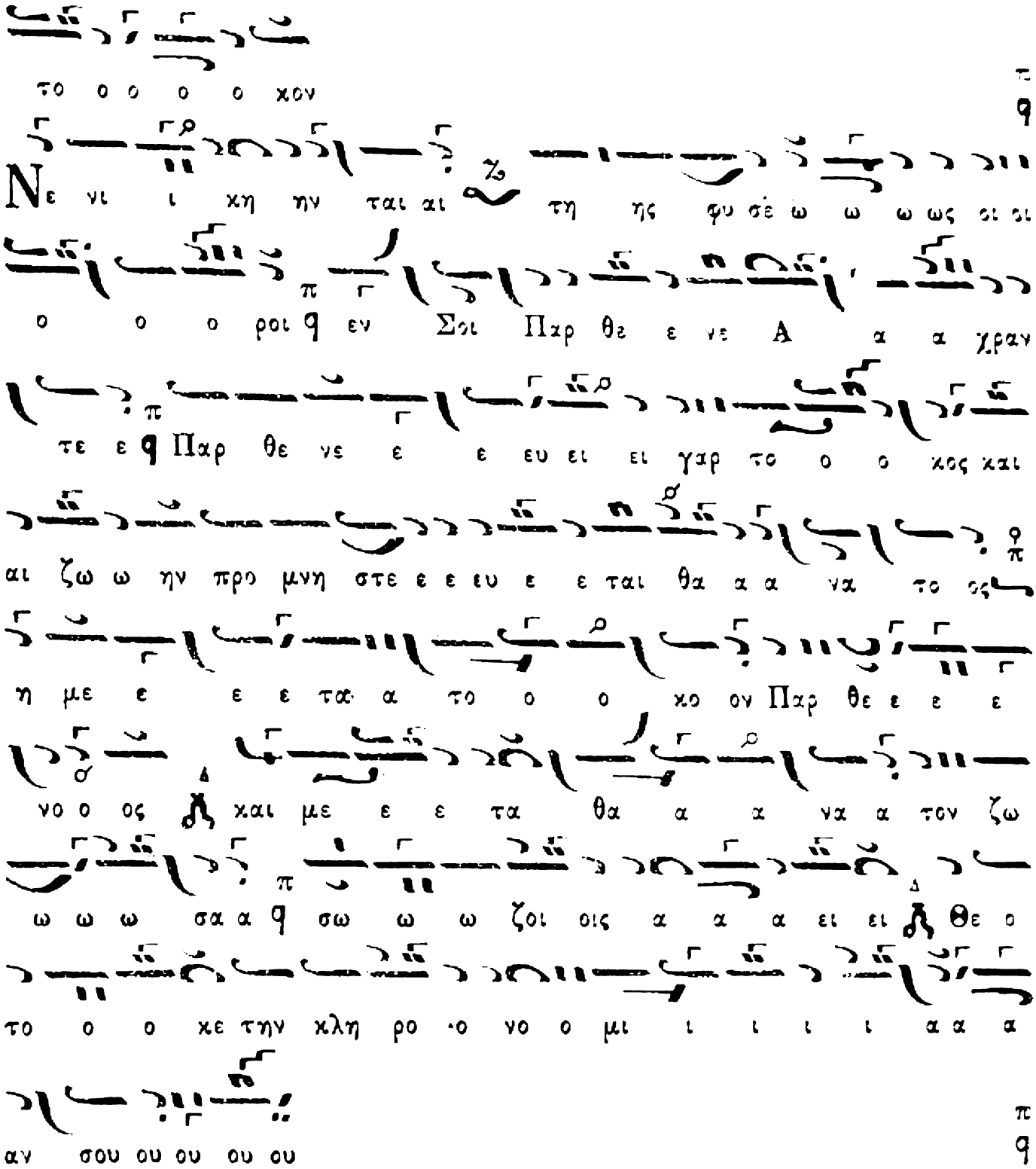

Ἐξαποστειλάρια τοῦ αὐτοῦ. Ἦχος ᾱ Γα.

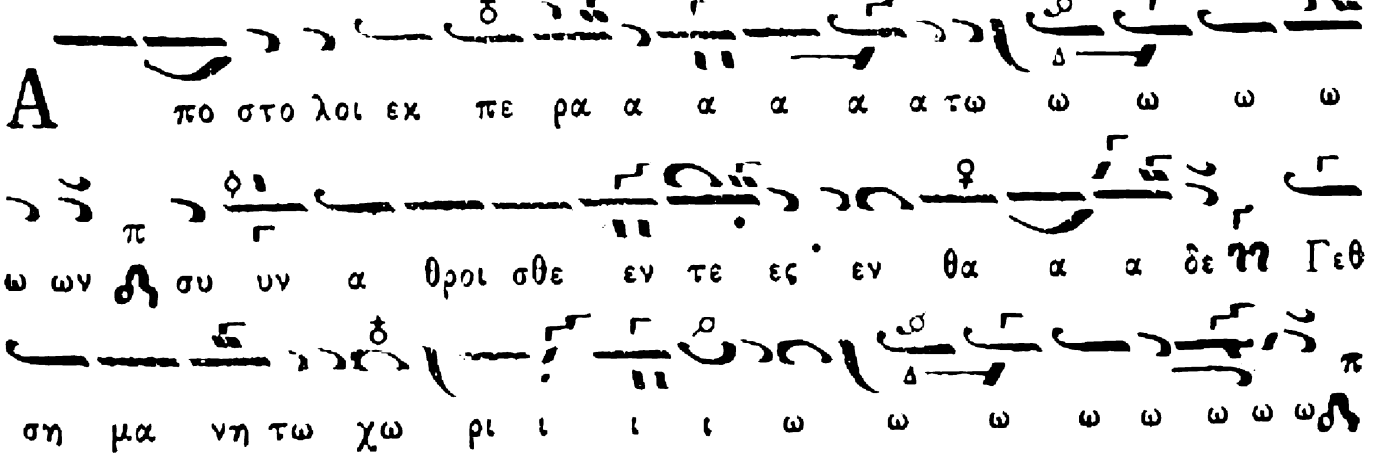

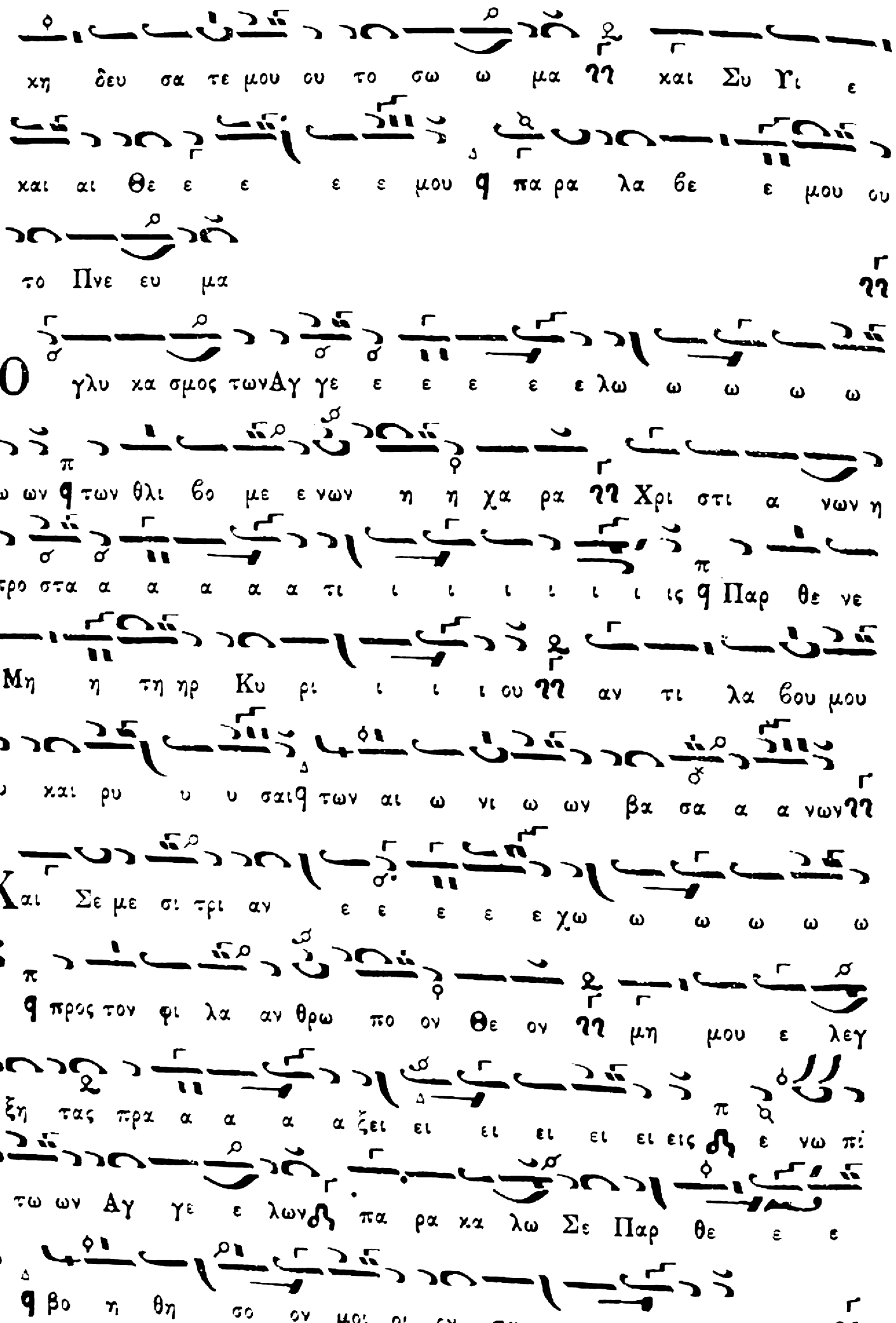
χη δευ σα τε μου ου το σω ω μα ϩϩ και Συ Υι ε
και αι Θε ε ε ε ε μου ϥ πα ρα λα βε ε μου ου
το Πνε ευ μα ϩϩ
Ο γλυ κα σμος των Αγ γε ε ε ε ε ε λω ω ω ω ω
ω ων ϥ των θλι βο με ε νων η η χα ρα ϩϩ Χρι στι α νων η
προ στα α α α α α τι ι ι ι ι ι ι ις ϥ Παρ θε νε
Μη η τη ηρ Κυ ρι ι ι ι ου ϩϩ αν τι λα βου μου
ου και ρυ υ υ σαι ϥ των αι ω νι ω ων βα σα α α νων ϩϩ
Και Σε με σι τρι αν ε ε ε ε ε χω ω ω ω ω ω
ω ϥ προς τον φι λα αν θρω πο ον Θε ον ϩϩ μη μου ε λεγ
ξη τας πρα α α α α ζει ει ει ει ει ει εις ϩϩ ε νω πι
ον τω ων Αγ γε ε λων ϩϩ πα ρα κα λω Σε Παρ θε ε ε
νε ϥ βο η θη σο ον μοι οι εν τα α α α χει ϩϩ

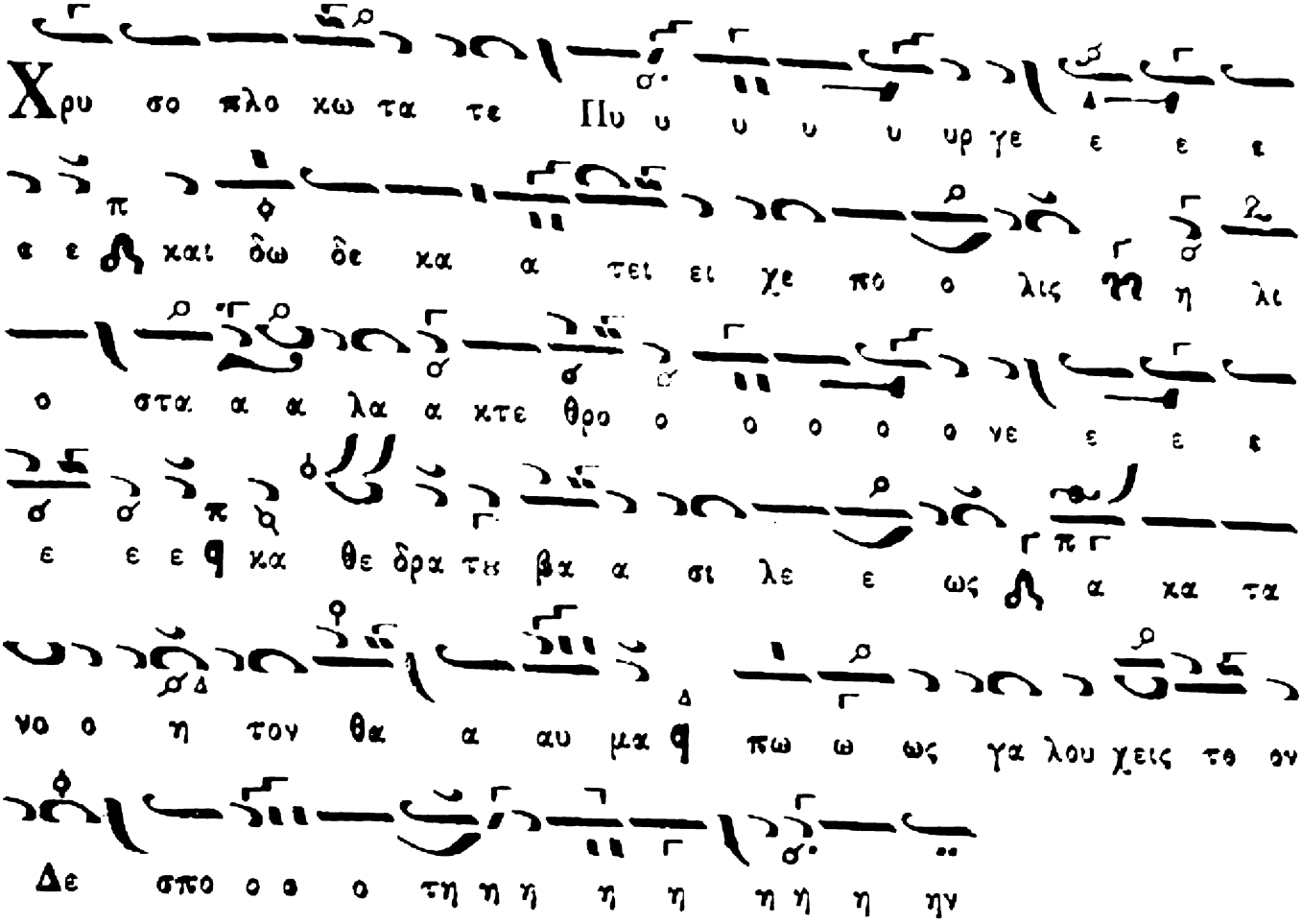

ΘΕΟΤΟΚΙΟΝ

Ἦχος Γα. Μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ψ. Β.

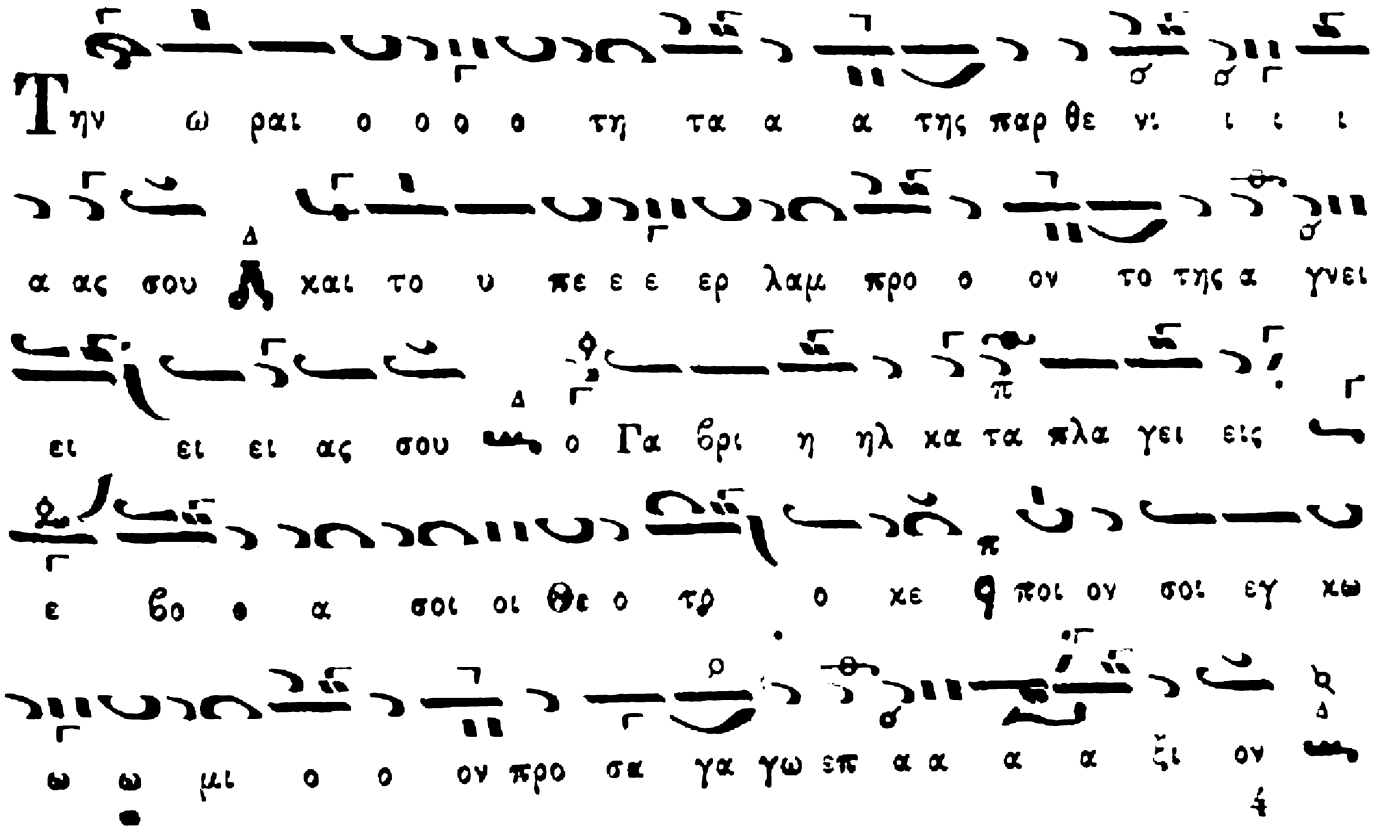

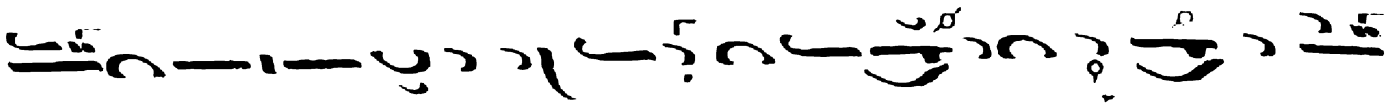

τι δε ο νο μα σω ω σε ε α πο ρω και εξ ι ι στα

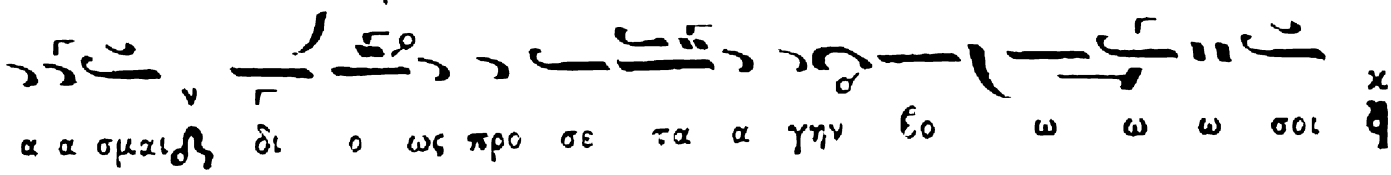

α α σμαι δι ο ως προ σε τα α γην βο ω ω ω σοι

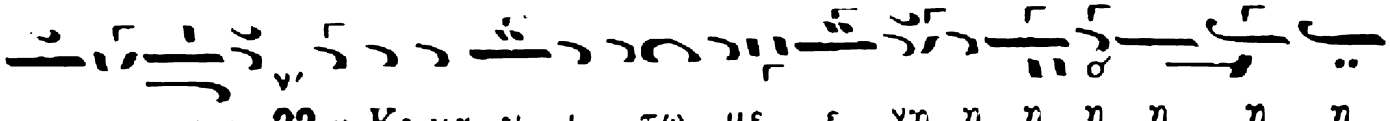

χαι αι αι ρε η Κε χα ρι ι τω με ε νη η η η η η η

Ἕτερον τοῦ αὐτοῦ κατ' ἄλλον τρόπον

Ἦχος ὁ αὐτὸς Γα.

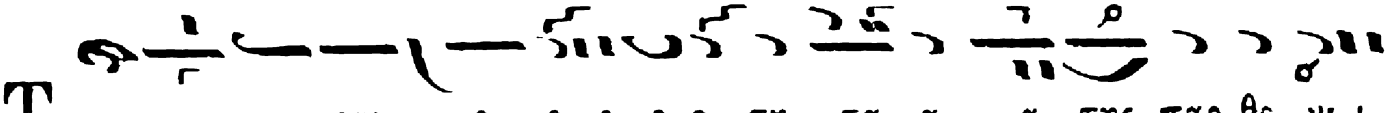

Τη ην ω ραι ο ο ο ο ο τη τα α α της παρ θε νι ι

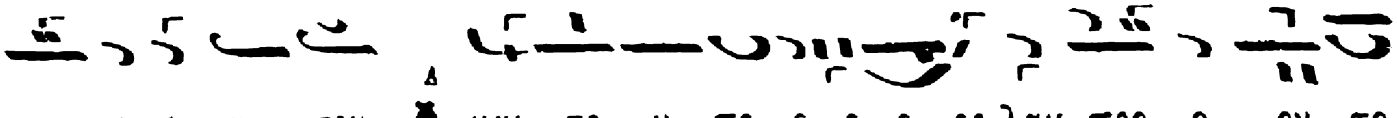

ι ι ι ας σου και το υ πε ε ε ε ερ λαμ προ ο ον το

της α γνει ει ει ει α ας σου ο Γα βρι η ηλ κα τα πλα

γει ει εις ε βο ο α α σοι οι Θε ο το ο ο ο

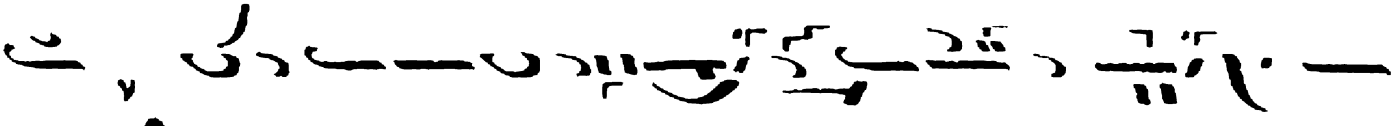

κε ποι ον σοι ε γκω ω ω ω ω ω μι ο ο ο ον προ

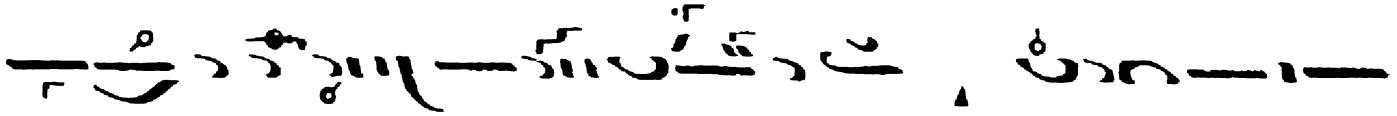

σα γα γω επ α α α α α α α ξι ον τι δε ο νο

μα σω ω σε α πο ο ρω ω ω ω ω ω ω και εξ

ι ι ι στα α μαι αι δι ο ο ο ως προ σε τα

α α α γη ην βο ω ω ω ω σοι χαι αι αι αι ε

ε ηη η Κε χα α ρι ι τω με ε ε νη η η η η

η η η

(Λέγεται καὶ οὕτω)

τι δε ο νο μα α σω ω ω σε ε α πο ρω

ω ω ω ω και εξ ι ι ι ι ι στα α α α α α μαι

δι ο ως προ σε τα α α α γην βο ω ω ω ω σοι

χαι αι αι αι ρε ε ε ηη η Κε χα ρι ι τω με ε ε νη η η

η η η η η η η

Τοῦ αὐτοῦ ἕτερον. Γα.

Την ὡ ραι ο ό τη τα α α της παρ θε νι ι ι ι α ας σα

και το υ πε ερ λαμ προ ο ον το της α γνει ει α ας σου

ὁ Γα βρι η ηλ κα τα πλα γεω εις ε βο ο α σοι θε ο το

ο κε ποι ον σοι εγ κω ω μι ο ο ον προ σα γα

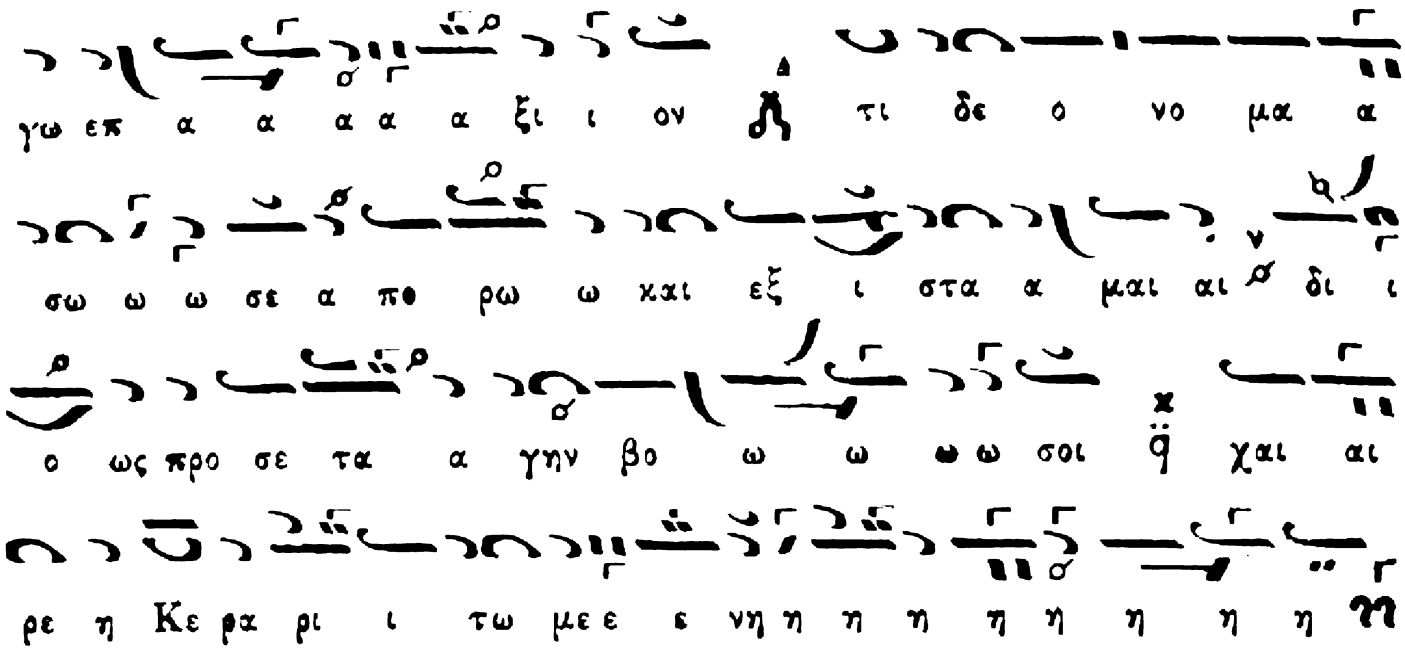

Τὸ ἀνωτέρω «Θεοτοκίον» ἐμελοποιήσαμεν εἰς «δεκαπλοῦν» κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τριπλοῦν, ἀφέντες ὅλα τὰ ἄλλα διὰ τὸ πολυδάπανον· τοῦτ' αὐτὸ ἐπράξαμεν μέχρι τοῦδε καὶ εἰς ἅπαντα τὰ ἡμέτερα μουσικὰ ἔργα, ὀλίγα μόνον ἐξ αὐτῶν δημοσιεύσαντες· εἰς δὲ τὰ παραρτήματα τῆς Τριτόμου Νέας μουσικῆς Κυψέλης, τῆς ἐσχάτως ἐν Ἀθήναις ὑπὸ Ν. Μιχαλοπούλου ἐκδοθείσης, ἐδημοσιεύσαμεν καὶ ἕτερον «*Τὴν ὡραιότητα*» κατ' ἄλλον τρόπον, καθὼς καὶ πολλὰ ἄλλα ἡμέτερα μουσουργήματα, τόμον ὁλόκληρον ἀποτελοῦντα, οὐχὶ ὅμως εἰς ἑπταπλοῦν καὶ ὀκταπλοῦν καὶ δεκαπλοῦν, ἀλλ' εἰς ἁπλοῦν μόνον καὶ διπλοῦν, ἔνια δὲ καὶ εἰς τριπλοῦν, καὶ τοῦτο ἵνα μὴ εἰς μεγάλην ὑποβληθῶμεν δαπάνην.

Φ. Β.